

สัตตบุษย์กลั่นบาป 1

“วิธีฐานา”

ยามอาทิตย์อัสดงใกล้ลับขอบฟ้าในฤดูกาลของต้นฝน
ลมฝนเริ่มพัดวนไปหวนมาไม่ต่างจากใจของคุณบานชื่นที่ละล้าละลัง
สองจิตสองใจอยู่กับคุณหลวงประพันธ์คนรักที่ยังคงเฝ้าทอดสายตาคม่นเหม่อมองร่างบางของเจ้าหล่อนอยู่
ที่ปลายทุ่งนา อีกทั้งยังเกรงอาญาจากเจ้าพระยาบุญศรีบิดาของเจ้าหล่อนเอง

“รีบกลับเรือนเถิดขอรับ คุณบานชื่นหายมานานแล้ว
ประเดี๋ยวท่านเจ้าคุณกับคุณหญิงจะเอ็ดเอาได้” ไอ้ไม้ทาสร่างพิการ รูปชั่ว ตัวดำ
หน้าตาอัปลักษณ์เต็มไปด้วยรอยกระปุมกระปำทั่วใบหน้า ขาเป๋ หลังยังค่อมเสียอีก
ซ้ายังกำพร้าพ่อและแม่แต่เล็กแต่น้อย พยายามวิงวอนคุณบานชื่นนายสาวเสียงอ่อนโยน ใบหน้าเศร้า
ดวงตามีแวววิตกกังวล

“ไม๊ ฉันห่วงคุณหลวงนะจ๊ะ แลไม่เห็นดอกหรือว่าท่านยังยืนชะเง้อแลหาฉันอยู่เลย”

คุณบานชื่นพูดเสียงอ่อนละห้อย

ดวงตาคู่หวานปนโศกเหม่อมมองไปยังตะวันหม่นเบื้องหลังก้อนเมฆที่แลเห็นเป็นฟ้าครีมีสีคราม
แล้วทำหน้าเหมือจะร้องไห้เสียให้ได้ ยิ่งแลเห็นคุณหลวงประพันธ์ยังคงยืนเหม่อมมองด้วยแววตาเหงา
และว้าเหวเหมือนคนหลงป่าลึก เหมือนนกที่บินวนเวียนอยู่กลางมหาสมุทรหาฝั่งไม่พบ

“อย่าได้ห่วงใยใดๆต่อคุณหลวงท่านเลยขอรับ

หากคุณบานชื่นแสดงอาการห่วงใยคุณหลวงท่านมากเพียงใด

คุณหลวงท่านก็จะยังมีห่วงใยต่อคุณบานชื่นมากยิ่งนัก เชื่อบ่าวเถิดขอรับ รีบกลับเรือน
ก่อนที่ฝนจะเทกระหน่ำลงมาเสียก่อนนะขอรับ”

ดวงตาของไอ้ไม้ทาสกำพร้าพิการจ้องมองใบหน้านามของนายสาวอย่างกระวนกระวายใจ
พลางถอนหายใจยาวก่อนที่จะสงบลง

คุณบานชื่นหญิงสาวผู้สูงศักดิ์ด้วยชาติตระกูลที่เป็นถึงธิดาสาวคนโตของท่านเจ้าพระยาบุญศรีกับคุณ
หญิงเจ้า ทั้งยังงดงามเลิศด้วยลักษณะกิริยาที่เลียบตามองหน้าทาสผู้อำภพอย่างเชิงรู้

จริงอยู่หากหล่อนต้องกลับเรือนช้าไปกว่านี้

ฝนที่ดั่งท่ารอเพลานี้จะเทกระหน่ำลงมาก็คงได้พาให้ร่างบอบบางต้องเปียกปอนให้เป็นที่สงสัยแก่ผู้คนในเร
ือน หรือแม้กระทั่งบ่าวไพร่อีกมากมาย ยิ่งดวงตาคู่หวานต้องเหม่อมมองขึ้นไปยังท้องฟ้า
แลเห็นเงาครีมีจากก้อนเมฆที่รวมกลุ่มกัน ยิ่งพาใจหาย หวาดหวั่น ระแวง เกรงความผิดต้องมาถึงตัว
 อีกทั้งยังเป็นห่วงเป็นใยอยู่กับคนรัก ฝ่ายคุณหลวงประพันธ์ยังมีห่วงต่อคุณบานชื่นมากเท่าไร
ฝ่ายคุณบานชื่นเองก็ยิ่งห่วงใยต่อท่านมากยิ่งเป็นหลายร้อยพันท่านัก

ยิ่งกับท่านเจ้าพระยาบุญศรีผู้ที่เป็นบิดา ผู้เป็นที่รำลึกกันทั่วคຸ້ນน้ำเทียวว่า
ท่านดุยิ่งเสียวกว่าเสือในป่าลึกเสียอีก

ท่านดุจนกระทั่งบ่าวไพร่ในเรือนยังไม่กล้าแม้ขึ้นเกาะหัวกระไดเรือนให้เป็นที่ระคายเคืองกับตาท่าน

ถึงจะมีความคุ้นต่อว่าไพร่ในเรือนมากสักเพียงใด แต่กับคุณบานชื่น ธิดาสาวคนโตของท่าน ท่านหวงแหนราวกับไข่มุกในหีบ ทั้งรัก เมตตา ห่วงจนเม้มคสักรักก็ยังไม่วางใจได้หล่อน และหากคุณบานชื่นจะกลับเรือนคำคั้น ท่านรู้ท่านคงโกรธจนแผ่นดินแทบลุกเป็นไฟ และยิ่งรู้ถึงความจริงว่าที่คุณบานชื่นหลบหนีออกจากเรือนเพื่อกลับมาพบปะกับคุณหลวงประพันธ์ ท่านยิ่งโกรธ ยิ่งแค้น จนแทบจะกระอักออกมาเป็นเลือด

ด้วยสองตระกูลมีความโกรธแค้นฝังลึกมาแต่อดีตกาล นับแต่รุ่นปู่รุ่นย่า จวบจนกระทั่งมาถึงท่านเจ้าพระยาประพจน์กับคุณหญิงเอียดผู้ที่เป็นบิดามารดาของคุณหลวงประพันธ์ “จ๊ะ ฉันจะกลับเรือนตามที่ไม้มอก แต่ก่อนจากไป ฉันอยากให้ไม้มช่วยไปเรียนคุณหลวงสักคำว่า ให้ท่านกลับเรือนของท่านเถิด”

คุณบานชื่นบอกเสียงอ่อนโยน หากยิ่งพูดก็เหมือนยิ่งรัดตัว คนฟังยิ่งทาสอย่างไอ้ไม้มยิ่งฟังก็เหมือนว้าวพันหลักพิกลอยู่ แต่ก็รับคำสั่งอย่างปฏิเสธใดๆ ไม่ได้ ต้องยินยอมจำนนและทำตามคำอย่างเสียไม่ได้ ทั้งที่ใจก็ปรารถนาที่จะหวงแหนในตัวคุณบานชื่นยิ่งนัก “ขอรับ บ่จะไปเรียนคุณหลวงให้ท่านทราบตามที่คุณบานชื่นบอก ประเดี๋ยวนี้ขอรับ”

ทาสผู้อำภพบอกเสียงอ่อนเศร้า
 เผลอมองใบหน้านางของคุณบานชื่นด้วยอาวรณแห่งความเป็นหนุ่ม แม้เกิดมาอำภพนัก เป็นทาสในเรือน รูปร่างหน้าตาก็ยังอัปลักษณ์ หากหัวใจที่แสนซื่อก็ยังแอบมอบให้แก่ชายสาวผู้แสนดี ถึงเป็นรักฝ่ายเดียว และอีกฝ่ายก็คงไม่อาจที่จะมีวันรับรู้ได้อย่างเด็ดขาด
 ก็ด้วยเพราะทาสฟิการผู้นี้ได้สาบานแก่ใจของเขาแล้วว่า จะขอเก็บรักที่มีให้แก่ชายสาวไว้กับใจเพียงลำพัง ก็ด้วยเจียมตน เจียมใจ รู้ว่าด้อยกว่าคุณบานชื่นราวฟ้าและดิน แต่เรื่องของหัวใจมันหักห้ามกันไม่ได้เสียทีใด เมื่อรักแล้วก็ต้องยอมให้หัวใจรัก และยอมก้มหน้ารับกับความเจ็บช้ำ เมื่อไม่มีหวังในรัก ถือเสียว่าเป็นกรรมเก่าที่เคยสร้างไว้ในอดีตชาติ และจะเอาความภักดีเข้าทดแทนพระคุณ หากถึงแก่ชีวิตก็จะไม่เสียตาย

.....
 ร่างฟิการหลังค่อมของไอ้ไม้มพยายามเดินเซซังแหวกกอข้าวกอพงมาจนถึงร่างสูงเป็นสง่าของคุณหลวงประพันธ์ที่ยังคงยืนเปียกปอนไปด้วยสายฝนที่เพิ่งเทกระหน่ำลงมาบ้างแล้ว พอก้าวเข้าใกล้ก็แทบสิ้นแรงลงที่แทบทำคุณหลวง ขณะที่ไอ้ไม้มทรุดตัวลงนั่งของๆต่อหน้าคุณหลวงประพันธ์

“เชิญคุณหลวงเดินกลับเรือนไปก่อนเถิดขอรับ หากคุณหลวงยังลี้เลื่อยอยู่เช่นนี้ คำนี้อีกคงไม่มีผู้ใดกลับถึงเรือนกันเป็นแน่ ด้วยคุณบานชื่นเธอก็ห่วงใยต่อคุณหลวงมากยิ่งนัก”

ไอ้ไม้มทาสผู้อำภพพูดข่มขู่คนอื่น ดวงตาหม่น มองคุณหลวงประพันธ์ด้วยข้อศอก
 ไร้พิษสงแต่อย่างไร

ทั้งยังมีประกายบางอย่างในดวงตาของไอ้ไม้มที่คุณหลวงประพันธ์แลเห็นแล้วต้องใจแห้งหาย

“ข้าปรารถนาที่จะแลกคุณบานชื่นของข้ากลับเรือนโดยปลอดภัยเสียก่อน
ข้าจึงกลับเรือนอย่างสุขใจ”

คุณหลวงประพันธ์พูดอ่อนโยน สุขุม ใบหน้าคมสันมีแววเมตตาต่อไอ้ไม้้อย่างมาก
ทั้งยังไม่เคยแลเห็นไอ้ไม้เป็นบ่าวแต่อย่างไร ตรงข้าม ไอ้ไม้เปรียบประหนึ่งได้ว่าเป็นเพื่อน
ญาติพี่น้องของคุณหลวงประพันธ์เสียอีกด้วย

สงสาร ที่ไอ้ไม้ต้องเกิดมาพิการ อากัปกิริยาไม่มีพ่อแม่เลี้ยงดูแต่เล็กแต่น้อย
ที่คุณหลวงประพันธ์ได้ล่วงรู้จากบรรดาบ่าวไพร่ที่เรือนของเขา
ไอ้ไม้เป็นลูกกำพร้าที่ถูกแม่นำมาทิ้งไว้ที่ศาลาท่าน้ำหน้าเรือนของท่านเจ้าคุณบุญศรีนับแต่ยังนอนแบเบาะอยู่
คุณหญิงเข้าท่านเมตตาจึงให้บ่าวไพร่ในเรือนช่วยกันเลี้ยงดู จวบจนไม้เติบโตใหญ่
และให้คอยรับใช้คุณบานชื่นมานับแต่ที่คุณบานชื่นเองยังเป็นเด็กเล็ก ไอ้ไม้อาจเป็นได้ทั้งบ่าวในเรือน
หรือพี่เลี้ยงที่คอยดูแลคุณบานชื่นก็ยังว่าได้

“คุณหลวงขอรับ เชื่อบ่าวเถิดนะขอรับ หากคุณหลวงยังคงเป็นห่วงเป็นใยต่อคุณบานชื่นอยู่เยี่ยงนี้
คุณบานชื่นเองก็คงไม่ยอมกลับเรือนอย่างง่ายด้ายดอกขอรับ อย่าห่วงใยคุณบานชื่นเธอเลย มีบ่าวอยู่ทั้งคน
บ่าวไม่ยอมให้ผู้ใดทำอันตรายใดๆต่อคุณบานชื่นได้ดอกขอรับ
หากมีใครหน้าไหนจะเข้ามาทำร้ายคุณบานชื่นของบ่าวแล้ว บ่าวจะเอาชีวิตเข้าแลกขอรับ”

ไอ้ไม้พูดเสียงหนักแน่น สีหน้าจริงจัง ทั้งที่ภายในใจต้องปวดร้าวระทมทุกข์
ระคนกับความสุขอย่างแปลกๆ ต่อเมื่อยอมปล่อยใจให้เป็นผู้พ่ายแพ้ต่อความรัก อีกทั้งยังเจียมใจ
เจียมตนเสมอมา

คุณหลวงประพันธ์ก้มหน้ามองไอ้ไม้ด้วยแววตาชื่นชม
ทั้งยังระลึกถึงบุญคุณในครั้งนี้อีกด้วย
บุญคุณที่ไอ้ไม้ต้องคอยทำตนเป็นเสมือนพ่อสื่อพ่อชักให้แก่ท่าน โดยที่ไม่คิดรังเกียจจริงจังจนแต่อย่างไร

“ข้าเป็นชายชาตินักรบ ควรแล้วรีที่จะยอมก้าวถอยหลังจากไปก่อน
ทั้งที่ยังไม่ได้ทันแลเห็นอย่างประจักษ์แก่สายตาเลยว่า
ทั้งเอ็งและคุณบานชื่นของข้าจะหวนคื่นเรือนได้อย่างปลอดภัย
จงรีบกลับไปพานายสาวของเอ็งกลับคืนเรือนก่อนเถิดนะ ข้าจึงจะยอมถอยกลับเรือนข้าได้อย่างสุขใจ”

คุณหลวงประพันธ์ยังคงยืนย่นประสงค์เดิมของท่าน รู้ทั้งรู้ต่างฝ่ายต่างห่วงใยต่อกัน
ท่านจะจากลาไปได้อย่างไร หากใจนั้นยังคงมีห่วง
จึงยังคงใช้สายตาลื่อนลอยเหม่อมองคอยหาไปยังร่างบอบบางที่ยังคงยืนหวั่นหาอาลัยท่านคนเดียว
ร่างบอบบางในชุดโจงกระเบนลายพิกุลสีม่วง ห่มสไบสีแดงยังคงยืนน้ำตาระทมท่วมใจ

“ไอ้ไม้ เอ็งอย่าได้ห่วงใยต่อข้าเลยนะ ผู้ที่เอ็งควรห่วงใยคือคุณบานชื่นของข้า
เอ็งจงเร่งพาคุณบานชื่นกลับเรือนก่อนเถิดนะ หากทั้งเอ็ง ข้า และคุณบานชื่นยังคงอาลัยกันอยู่เยี่ยงนี้
เห็นทีว่าคงจะไม่มีผู้ใดกลับถึงเรือนกันได้แน่ในวันนี้”

คุณหลวงประพันธ์บอกเสียงอ่อนละห้อย มองหน้าไม้ทาสพิการผู้ซื้อสัตว์ด้วยสายตาวิงวอน
ขอร้อง ก่อนแหงนหน้าขึ้นแลมองท้องฟ้า อย่างไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะพระอาทิตย์กำลังจะตกดินหรือไม่
หากแต่หมู่มนุษย์เทหานั้นก็ลอยต่ำเหมือนฝนจะตกจริง

ไอ้ไม้กัมหน้านิ่ง ลอบหาใจยาวอย่างยากจะสงบได้ เริ่มเห็นตรงกับคุณหลวงประพันธ์
ยิ่งห้วงใยต่อกันมากเท่าไร ก็ยิ่งพะวัพะวนมากยิ่งขึ้น จึงทำหน้าที่เหมือนขอร้องให้
ทั้งคงต้องจำยอมจำนนแทนคุณบานชื่นนายสาว คุณหลวงประพันธ์ท่านพูดแต่ความจริง
ท่านเป็นชายชาตินักรบ
ควรแล้วหรือที่จะลาจากไปก่อนทั้งที่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหญิงสาวที่ท่านรักจะกลับคืนเรือนโดยปลอดภัยหรือไม่
?

“บ่าวเชื่อคุณหลวงแล้วขอรับ”

คุณหลวงประพันธ์พยักหน้าช้าๆ แล้วยิ้มจางๆอย่างหมดหวัง
ก่อนที่จะมีเสียงแห่งความเมตตาต่อไอ้ไม้ขึ้นมา

“ข้าขอบใจเอ็งจริงๆไอ้ไม้ ที่ยังเชื่อฟังข้า จงรีบพานายของเอ็งคืนเรือนไปก่อนเถิดนะ”

“ขอรับคุณหลวง บ่าวจะรีบเร่งพาคุณบานชื่นคืนเรือนประเดี๋ยวนี้เลยขอรับ”

ไอ้ไม้รับคำ แล้วก้มๆเงยๆอย่างกังขานๆ

ก่อนที่จะพยายามพาร่างอันพิการของตนเองก้าวเดินฝ่าสายฝนห้วงคุณหลวงประพันธ์ไปตามทุ่งนาอย่างช้าๆ
โดยที่มีสายตาที่ฉายแววปรานีอยู่เป็นนิมิตของคุณหลวงประพันธ์ตามส่งทาสพิการด้วยสายตา

.....

ดวงอาทิตย์ก็ได้ลับขอบฟ้าไปแล้ว

มีเพียงสายฝนที่ตึ่งคำก่อนหน้าแล้วจึงได้เทกระหน่ำลงมาจนร่างสองนายบ่าวต้องพากันเปียกปอน

ร่างพิการหลังค่อมของไอ้ไม้ที่เดินสั่นงันงกแต่ก็ยังมิหวั่นใยอยู่กับนายสาว

ไอ้ไม้จึงเด็ดใบบัวจากริมแม่น้ำขึ้นมาบังสายฝนให้แก่คุณสาวแล้วพากันเดินมาจนกระทั่งถึงหัวกระไดเรือน

“ก้าวขึ้นกระไดเรือนดีๆนะขอรับคุณบานชื่น ประเดี๋ยวจะลื่นพลัดตกกระไดลงมาเสียก่อน”

ไอ้ไม้บอกอย่างห่วงใย

มือที่คล้ำแดดและสั่นระริกเพราะหนาวเหน็บจากที่ถูกน้ำฝนก็ยังพยายามเอื้อมมือไปหยิบขันน้ำจากตุ่มน้ำที่หัว

กระไดเรือนตักน้ำขึ้นมาล้างเท้าให้แก่คุณบานชื่นด้วยท่าทางอ่อนโยน นุ่มนวล

ก่อนที่จะปิดเช็ดน้ำฝนที่เปียกอยู่ตามขั้นกระไดให้นายสาวของตนเอง

“ขอบใจมากจ๊ะไม้ ส่งฉันจนถึงหัวกระไดเรือนแล้ว

ไม้อเองก็รีบกลับไปทีกระต่อมของไม้เถิดนะ ประเดี๋ยวจะเกิดเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาเสียอีก”

น้ำเสียงอ่อนหวาน อีกทั้งยังคงเปี่ยมไปด้วยความเมตตาของคุณบานชื่น

พาให้ใจที่อ้างว้างว้าเหวของไอ้ไม้ทาสพิการได้สดชื่นขึ้นมาอีกครั้ง

ประหนึ่งกับต้นหญ้าที่แห้งเหี่ยวและรอวันแต่จะตาย

ได้ฟื้นคืนขึ้นมาได้ในอีกคราเมื่อมีหยาดฝนเทกระหน่ำลงมาเพื่อต่อชีวา

“บ่าวยังคงกลับเรือนเพลานี้ไม่ได้ดอกขอรับ จนกว่าคุณบานชื่นจะก้าวพ้นหัวกระไดเรือน แล้วพ้นเข้าไปในเรือนเสียก่อน”

เสียงแหบแห้งอ่อนสรวบออกอย่างจงรัก ยิ้มซ่อนความหม่นไหม้ คุณบานชื่นยิ้มอ่อนโยน ดวงตาคู้งามมีแววหวังโย มองร่างค่อม ขาเป๋ของไอ้ไม้อย่างเวทนา

“จ๊ะ เอียงนั้นฉันจะขึ้นกระไดเรือนแล้วนะจ๊ะ ไม้เองก็กลับไปกระท่อมของไม้เสียเถิด”

สิ้นน้ำเสียงที่อ่อนโยน ร่างบอบบางของคุณบานชื่นจึงก้าวเท้าขึ้นกระไดไปอย่างช้าๆ

โดยที่มีสายตาของไอ้ไม้ทาสผู้อภัพที่มองส่งด้วยสายตา

แลเห็นว่าร่างบอบบางของคุณบานชื่นก้าวพ้นกระไดเรือนแล้ว

และได้เดินผ่านระเบียงเรือนเข้าไปในเรือนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ไอ้ไม้ทาสทักจึงได้ตัดสิ้นใจก้าวเดินยักเย้ายันกลับไปยังกระท่อมท้ายเรือนไทยหลังใหญ่ของเจ้าพระยา บุญศรีในทันที

พอร่างบอบบางก้าวเข้ามาภายในเรือนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คุณบานชื่นก็ต้องหยุดชะงักัน เมื่อแลไปพบกับใบหน้าของท่านพระยาบุญศรีที่นั่งเป็นสง่าอยู่กับตั่งไม้สักหัวสิงห์ด้วยใบหน้าที่ยิ่งดีพร้อมกับเสียงตะคอกดังสนั่นลั่นเรือน

“หายไปไหนมารีแม่บานชื่น ดูเถิด เนื้อตัวเปียกปอนไปหมดเอียงนี้”

คุณบานชื่นทรุดกายลงนั่งก่อนคลานเข้าเข้ามาราบแทบเท้าขอความเมตตาต่อบิดาและคุณหญิงเข้า ผู้เป็นมารดาที่ยังคงนั่งเคียงข้างอยู่กับบิดา

“ลูกไปเที่ยวเล่นมาเจ้าคะเจ้าคุณพ่อ”

คุณบานชื่นบอกเสียงอ่อนโยน แล้วก้มหน้านิ่ง นั่งพับเพียบเรียบร้อย หากแต่ผู้เป็นบิดายังคงขุ่นข้องใจ เง่นเจี้ยวเจี้ยวฟัน โกรธจนหนวดกระดิกไม่หยุด

“ไปเที่ยวเล่นมารี ไม่ใช่จะออกไปพบปะหน้ากับไอ้คุณหลวงประพันธ์

ไอ้ลูกศักรู้พ่อคอกรีแม่บานชื่น” ท่านเจ้าพระยาบุญศรียังคงตะคอกไล่หน้าธิดาสาวสวยอย่างเจ็บแค้น เป็นธรรมดาของคนที่เป็นศัตรูกันมานับแต่บรรพบุรุษ ย่อมจะเกลียด ชิงชังกันไปชั่วลูกชั่วหลานเหลน และย่อมไม่ปรารถนาแนหากธิดาสาวสวยของท่านกับลูกศักรจะมีใจปฏิพัทธ์ต่อกัน

“ใช่ไหมเจ้าคะคุณพี่บานชื่น

คุณพี่บานชื่นหลบหนีทุกคนบนเรือนไปพบปะหน้ากับไอ้คุณหลวงประพันธ์มาอีกแล้วใช่ไหมเจ้าคะ”

ร่างบอบบางในชุดโจงกระเบนสีแดง

ห่มสไบสีขาวที่กำลังเดินปาดเข้ามาอย่างรวดเร็วจนปลายสไบสีขาวต้องปลิวไสวไปตามแรงเดินราวกับหนูที่ติดจั่นแล้วต้องหยุดชะงัก พร้อมกระแทกเสียงขึ้นมาด้วยโทสะอันรุนแรง

“แม่บานเย็น นี่มันใช่กการอันใดของลูกรี มันเป็นเรื่องของเจ้าคุณพ่อกับคุณพี่บานชื่น”

คุณหญิงเข้าปรางเสียงอ่อนโยน เพราะอย่างไรเสียก็ไม่ควรที่บานเย็นผู้ที่เป็นน้องสาวจะกล่าวร้ายต่อบานชื่นผู้ที่เป็นพี่สาวไม่ว่า

คุณบานเย็นยิ่งเคียดแค้นเต็มที ดวงตาคู่คมกริบคุณคมมืดเป็นเงาแวบ
จ้องมองใบหน้านามของคุณบานชื่นผู้เป็นพี่สาวอย่างไม่พึงใจ
ขนตาอันระยับประกอบดวงตาให้งดงามกระพริบถี่ๆ เหมือนกำลังจะพยายามสะกดกลิ่นภายใน ที่มีทั้งรัก
บูชา แค้น เกลียด ชิงชัง และริษยาอยู่อย่างลึกๆ

“เจ้าคะ ลูกจะไม่ขอยุ่งอันใดที่เป็นเรื่องของคนที่บานชื่นกับไอ้คุณหลวงประพันธ์อีกแล้วก็ได้เจ้าคะ
แต่ก็จะรอวันที่คนที่บานชื่นต้องทำให้เจ้าคุณพ่อกับคุณแม่ได้อับอายจนแทบแตกแผ่นดินหนี”

พูดจบร่างบอบบางของคุณบานเย็นก็เดินกระแทกส้นเท้าลงกับพื้นกระดานเรือนดังโครมๆ
และหายเข้าไปในห้องนอนของเจ้าหล่อนเอง
เก็บตัวเงียบนั่งอยู่แต่ภายในห้องทั้งที่ใจสุดแสนร้อนรนด้วยแรงริษยาระคนอยู่กับความรักที่มีให้แก่คุณบานชื่น
นาคูพี่ของหล่อนเอง

“อาละ เมื่อแม่บานเย็นก็ยอมถอยกลับไปในห้องนอนแล้ว ทีนี้ก็เหลือฉันกับคุณหญิง
และแม่บานชื่น ฉันขอตัดสินใจความแม่บานชื่นด้วยตัวของฉันเองนะ ขอคุณหญิงอย่างข้องเกี่ยว”

สิ้นคำอันเป็นประกาศิตจากท่านเจ้าคุณบุญศรี คุณหญิงเข้าถึงกับหน้าถอดสี
ด้วยหวังใจที่จะให้ความช่วยเหลือแก่บุตรคนโตอย่างเต็มกำลัง คราวนี้จึงได้แต่ก้มหน้านิ่ง
นั่งพับเพียบเป็นสง่าตามต้นแบบของสตรีไทยที่มียศถาบรรดาศักดิ์เป็นถึงคุณหญิง
ทั้งยังพยายามสงบปากสงบคำนิ่งตามประสงค์ของผู้เป็นสามี

“ว่าอย่างไรแม่บานชื่น แอบหลบหนีทุกคนไปพบปะกับไอ้คุณหลวงประพันธ์อีกแล้วใช่ไหม”

ตะคอกเสียงเข้มแข็งถาม ดวงตาจ้องดวงหน้านามของธิดาสาวสวยอย่างไม่กระพริบด้วยรอคำตอบ

“เจ้าคุณพ่อบอกลูกก่อนสิเจ้าคะ

ว่าเพราะเหตุอันใดเจ้าคุณพ่อจึงห้ามไม่ให้ลูกได้พบปะกับคุณหลวงประพันธ์
ทั้งที่คุณหลวงประพันธ์ก็ยังไม่เคยกระทำการสิ่งที่ไม่ดีให้ผู้อื่นได้แลเห็นเลยแม้เพียงปลายก้อย”

คุณบานชื่นได้ตอบด้วยใบหน้าที่สงบราบเรียบ

หากแต่ลึกลงไปในดวงตาคู่หวานซึ่งคู่กันกลับมีประกายบางอย่างที่อีกฝ่ายมองแล้วต้องลึนปัญญาที่จะหาคำ
ตอบใดๆมาได้แย่งได้เลย

จริงเถียงที่ธิดาสาวสวยพูด คุณหลวงประพันธ์ช่างแสนดีพร้อมไปเสียทุกอย่าง
ทั้งชาติตระกูลที่สูงส่ง กิริยามรรยาทที่อ่อนโยน รูปร่างหน้าตารักก็ยังงามสง่าไม่ต่างไปจากองค์อินทร์
เพียงเพราะความแค้นเคืองกันมาแต่บรรพบุรุษที่ทำให้สองตระกูลต้องหมางใจต่อกัน
จึงดีจึงเด่นต่อกันมานับแต่บรรพบุรุษที่ต้องรับราชการรับใช้ใต้เบื้องพระบาทพระเจ้าแผ่นดินมาด้วยกัน
ต่างฝ่ายต่างก็ปรารถนาเป็นที่โปรดปรานต่อองค์พระเจ้าแผ่นดิน

ต่อเมื่อได้เป็นที่โปรดปรานต่อพระเจ้าแผ่นดินทั้งสองฝ่ายแล้ว ทั้งสองฝ่ายกลับไม่พึงใจ
ด้วยยังปรารถนาที่จะได้รับพระเมตตาเหนือไปกว่ากัน

“แม่บานชื่น แม่บานชื่นเองก็เพิ่งจะเกิดมาทีหลัง ยังไม่รู้ดอกว่ากาลแต่หนหลังนั้นเป็นมาอย่างไร
พอเองก็ไม่ปฏิเสธดอกนะว่าไอ้คุณหลวงประพันธ์มันก็คนดีผู้หนึ่ง
แต่บรรพบุรุษของไอ้คุณหลวงประพันธ์เล่า จะมีผู้ใดล่วงรู้กันบ้าง ว่ามันทำเลวชาติไว้มากเพียงใด
และทำเลวต่อบรรพบุรุษของเราเสียอีกด้วย
แม่บานชื่นเป็นลูกเป็นหลานก็ควรเจ็บแค้นใจแทนบรรพบุรุษของเราด้วยนะ”

ท่านเจ้าคุณบุญศรีตะคอกใส่หน้าคุณบานชื่นธิดาสาวสวยอย่างคับแค้นทรวง
และไม่ลดละความพยายามที่จะเอาชนะ ด้วยวัยที่อาวุโสกว่า ซ้ำยังเป็นบุพการี
จึงมีหนทางที่จะล่อหลอกผู้ที่เกิดมาทีหลังได้หลากหลายกลเม็ด

“ไม่ว่าเจ้าคุณพ่อจะพูดเยี่ยงไร ลูกก็ยังไม่วางใจในถ้อยคำของเจ้าคุณพ่ออยู่ดีเจ้าคะ”

คุณบานชื่นถามด้วยน้ำเสียงที่เกือบจะแหบแห้งตามความรู้สึกของเจ้าหล่อน
แล้วหันไปสบหน้ากับคุณหญิงเข้าผู้เป็นมารดา แลเห็นท่านยังคงนิ่ง ด้วยเกรงใจบิดา
เจ้าหล่อนจึงหลบสายตาวูบลงที่พื้นกระดานเรือนตรงหน้า

สายฝนนอกเรือนเพิ่งจะสร้างลงไปบ้างแล้ว บรรยากาศนอกเรือนและบนเรือนเริ่มเย็นมากยิ่งขึ้น
โดยเฉพาะกับร่างบอบบางของคุณบานชื่นที่เปียกปอนจากหยาดฝนมานอกเรือน
ถึงผ้าผ่อนที่ห่มกายอยู่จะเหือดแห้งขึ้นมาบ้างแล้ว แต่ด้วยความชื้นก็ยังคงมีอยู่ ร่างบอบบางจึงนั่งสั่นระริก

คุณหญิงเข้าแลเห็นกิริยานั้นจากธิดาสาวสวยคนโตก็ให้นึกสมเพชแก่ใจ
จึงพึมพำออกมาอย่างอ่อนแรง

“คุณพี่เจ้าคะ อิฉันคิดว่าคุณพี่ควรให้ลูกเราได้ไปอาบน้ำเปลี่ยนผ้าผ่อนเสียก่อนจะดีกว่านะเจ้าคะ
แลเห็นบ้างไหมเจ้าคะ แม่บานชื่นนั่งตัวสั่นเพราะหนาวจากหยาดฝนแล้วนะเจ้าคะ”

เหมือนพูดเข้าข้าง แต่ในใจของคุณหญิงเข้าแล้วก็เข้าข้างธิดาสาวสวยของนางจริง
ระหว่างตระกูลนางกับตระกูลของคุณหลวงประพันธ์แล้ว หากจะไม่มีเรื่องหมางใจกันมาต่อบรรพบุรุษแล้ว
คู่ของคุณบานชื่นกับคุณหลวงประพันธ์จึงจะเป็นคู่ที่เหมาะสมกันราวกับกิ่งทองใบหยกก็ไม่ปาน

ท่านเจ้าพระยาบุญศรีหันขวับ จ้องมองหน้าคุณหญิงเข้าอย่างขัดข้องใจ
โกรธจนหนวดต้องกระดิกไม่หยุดอีก

“คุณหญิงก็เป็นชะเยี่ยงนี้สินะ เข้าข้างลูก ตามใจลูก สักวันเกิดได้น้ำตาเช็ดหัวเข่า
เพราะตามใจลูกอย่างไรเหฺคุนี้แหละ”

ท่านเจ้าคุณบุญศรีตะโกนแผดเต็มพาล คุณหญิงเข้าจึงได้แต่ถอนใจ สายหน้าเหมือนระอาแก่ใจ
ก่อนที่จะค่อยๆ ยับกายเข้าไปหาธิดาสาวสวยที่ยังคงนั่งพับเพียบอยู่กับพื้นเรือน

“ไปอาบน้ำอาบทำเสียนะแม่บานชื่น พออาบน้ำเสร็จแล้วจะเข้านอนเลยก็ได้ล่ะ”

คุณหญิงเข้าบอกกับธิดาสาวสวยเสียงอ่อนเสียงหวาน จนท่านเจ้าคุณบุญศรียังนึกเช่นเขี้ยวอยู่ในใจ
ชำเลืองแลมองสองแม่ลูกด้วยหางตา

“เจ้าคะคุณแม่” สิ้นคำอ่อนโยน

ธิดาสาวสวยของคุณหญิงเข้าก็คลานเข้าเข้าไปกราบแทบเท้าท่านเจ้าคุณบุญศรีอีกครั้ง
แล้วเงยหน้าขึ้นทอดสายตาแลมองผู้เป็นบิดาด้วยดวงตาที่อ่อนเศร้า ก่อนเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน

“เจ้าคุณพ่อเจ้าขา หากลูกทำผิดอันใดไปแล้ว

เจ้าคุณพ่อขออย่าถือโทษโกรธเคืองใดๆต่อลูกเลยนะเจ้าคะ”

สิ้นคำอ่อนหวาน อ่อนโยน

ร่างบอบบางของคุณบานขึ้นก็คลานเข้าหายไปจากห้องโถงใหญ่กลางเรือน
ปล่อยให้ท่านเจ้าคุณบุญศรีกับคุณหญิงเข้าต้องจ้องมองตากันอยู่เป็นนาน
สายตาของท่านเจ้าคุณบุญศรียังคงเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกที่เจ็บลึกบาดทรวง
ส่วนสายตาของคุณหญิงเข้ายังคงเปี่ยมไปด้วยความเมตตาที่มีให้แก่ธิดาสาวสวยของนาง

////////////////////////////////////

สัตตบุษย์กลืนบาป 2

“วิธีฐาน”

แสงจันทร์ส่องกระทบผิวน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยา

แลเห็นเป็นระยิบระยับปานว่าเพชรพลอยได้ลอยมาตามกระแสน้ำที่ไหลเชี่ยว

บนขอนไม้ตะคุ่มคำที่ลอยบ้างจมบ้าง

ร่างบอบบางของคุณบานเย็นยังคงยืนเหม่อมองไปยังกลางแม่น้ำที่ศาลาท่าน้ำหน้าเรือน

ด้วยดวงตาที่มีร่องรอยของความชอกช้ำแฝงอยู่อย่างลึกๆ

เป็นนาน นานที่แม่เจ้าตัวเองก็ยังไม่รู้ว่ายืนอยู่ที่ศาลาท่าน้ำแห่งนี้มานานเท่าไรแล้ว
รู้แต่ว่าเจ้าหล่อนได้ก้าวลงมาจากเรือนนับแต่ที่ได้ถูกมารดาขับให้พ้นหน้าท่านมาแล้ว
แรกก็ก้าวเข้าไปในห้องนอน แต่เพราะพยายามข่มตาให้หลับ ก็ยังไม่อาจที่จะหลับได้เสียที่
ต้องนอนกระสับกระส่ายอยู่เป็นนาน จนที่สุดต้องตัดสินใจก้าวลงมาจากเรือน
และได้มายืนทอดถอนใจอยู่ที่ศาลาท่าน้ำแห่งนี้

แล้วร่างบอบบางของคุณบานชื่นก็ได้ก้าวมายังศาลาท่าน้ำแห่งนี้ด้วยอีกคน
เมื่อเจ้าหล่อนได้ก้าวเข้าไปในห้องนอน แต่ไม่พบร่างของน้องสาวสุดที่รักของเจ้าหล่อน
ร่างบางของคุณบานชื่นหยุดยืนนิ่งอยู่ด้านหลังก่อนมีน้ำเสียงอันอ่อนโยนดังขึ้นมา

“น้องบานเย็นจ๊ะ”

คุณบานเย็นหันขวับไปยังเจ้าของเสียง พอสบหน้าก็ทำหน้าอย่างแสนงอนเข้าไปให้

“เจ้าคะ คุณพี่บานชื่นมีอันใดกับน้องหรือเจ้าคะ” คุณบานเย็นกระพริบกระเพียดถาม

“พี่เข้าไปในห้องนอน แลไม่เห็นน้องบานเย็นก็เลยลงมาหาที่ศาลาท่าน้ำ และก็พบน้องบานเย็น
จริงๆ”

คุณบานชื่นบอกเสียงอ่อนโยน หากหัวใจของคนที่พักอยู่นั้นกลับแข็งแกร่งต่าง
เอาแต่ใจตนเองเป็นใหญ่ จึงแลไม่เห็นถึงความเจตนาดีจากน้ำเสียงนั้น
ยังคงจ้องมองใบหน้างามของพี่สาวด้วยริษยา เกลียดอย่างลึกๆ ที่เจ้าตัวพยายามแอบซ่อนเร้น
แต่กระนั้นก็ยังพ้อออกมาด้วยสายตา หากคุณบานชื่นสังเกตก็จะรู้

“ห่วงน้องด้วยหรือเจ้าคะ แรกก็คิดว่าจะห่วงแต่เพียงไอ้คุณหลวงประพันธ์เสียอีก
น้องละครไพร่ปรารถนาจะรู้ยิ่งนัก ว่าไอ้คุณหลวงประพันธ์มันมีคิดตรงไหนบ้าง
คุณพี่บานชื่นจึงได้หลงชื่นชมมันมากยิ่งเสียกว่าเจ้าคุณพ่อกับคุณแม่เสียอีก”

คุณบานเย็นแើดอย่างพาลๆ คุณบานชื่นจึงเอื้อมมือไปจับมือน้องสาว
แล้วประทับประคองให้ก้าวมาทรุดกายลงนั่งที่ศาลาท่าน้ำ จับมือน้องสาวขึ้นมาบีบเบาๆ ด้วยทะนุถนอม
รักและหวงแหนน้องสาวคนนี้นักเคียวอย่างสุดดวงใจ

ไม่ปรารถนาที่จะแลเห็นคุณบานเย็นต้องโกรธเคืองเจ้าหล่อนแต่อย่างไร ปรารถนาจะแลเห็นก็เพียง
รอยยิ้มที่แสนอ่อนหวานจากน้องสาว

แต่เล็กจวบใหญ่คุณบานชื่นเองก็ไม่เคยทำร้ายหัวใจของคุณบานเย็นให้ต้องทุกข์ระทมแม้เพียงครั้งเดียว
มีก็แต่คุณบานเย็นนั่นแหละที่เอาแต่ใจตนเอง ปรารถนาสิ่งใดแล้วต้องได้
แม้ผ้าสไบที่ท่านเจ้าคุณบุญศรีเคยซื้อมาฝากให้คนละผืน เมื่อคุณบานเย็นปรารถนาที่จะได้ทั้งสองผืน
คุณบานชื่นก็ยังเต็มใจที่จะยกผ้าสไบอีกผืนให้แก่น้องสาว

ยิ่งแลเห็นคุณบานเย็นงอน นิ่งหน้างอ ใจของคุณบานชื่นก็ยิ่งทรมันทรมาน
จ้องมองใบหน้างามของคุณบานเย็นอย่างแสนรักแสนอาลัย

“ในชีวิตของพี่มีเพียงน้องบานเย็นเพียงผู้เดียวที่เป็นน้อง แล้วเหตุใดกันที่พี่จะไม่ห่วงน้องเล่า”

คุณบานชื่นเสียงอ่อนโยน ดวงหน้างามมีแวววิตกังวล

“จริงหรือเจ้าคะที่พูดมาทั้งหมด ไข่จะพูดเพียงเพื่อหลอกให้น้องหลงลมปากเท่านั้น”
 น้ำเสียงที่ยังคงกระแทกกระทั้น ก็เพราะความรักไม่อาจที่จะพักพิงอยู่ร่วมกับความเคลงใจได้

“จริงจะ พี่รักและห่วงน้องบานเย็นของพี่จริงๆนะ”

คุณบานชื่นยังคงยืนย่นในความรู้สึกของเจ้าหล่อน หากอีกฝ่ายยังคงโกรธจนหน้าแดง กัดริมฝีปากแน่น
 ก้มหน้าไม่สบตากับผู้ที่เป็นพี่

คุณบานชื่นจึงเอื้อมมือไปจับที่ปลายคางมนของน้องสาวให้เซยขึ้นสบดวงตาที่แสนชื่อ
 บริสุทธิ์และเปี่ยมไปด้วยความจริงใจ

“หากคุณพี่บานชื่นรักและห่วงใยน้องจริง

คุณพี่ต้องไม่ยุ่งเกี่ยวใดๆกับไอ้คุณหลวงประพันธ์ลิเจ้าคะ คุณพี่บานชื่นเองก็ทราบดีว่า
 ทางเรือนของไอ้คุณหลวงประพันธ์กับเรือนเรานั้นเป็นอริกันมาช้านานนับแต่บรรพบุรุษเราแล้วนะเจ้าคะ”

คุณบานเย็นทอดเสียงอ่อนเสียงหวาน

หวังที่ได้แลเห็นคุณบานชื่นกับคุณหลวงประพันธ์ต้องตัดรักจากกันให้จงได้
 เจ้าหล่อนยอมรับว่าที่ท่าลงไปทั้งหมดนั้นอาจเป็นเพราะความชั่วร้ายที่แอบซ่อนมากับความสวยงาม

เจ้าหล่อนไม่อาจที่จะทนดูทั้งสองมีความสุขและสมหวังกับความรักได้
 ความรู้สึกหลายๆอย่างมันปนเปกันไปหมด นึกแค้นเคืองแทนบิดาและมารดา
 หากคนทั้งสองจะสมหวังในรักกันจริง
 แต่ลึกๆแล้วบางเพลเจ้าหล่อนก็ยังแอบสงสัยหัวใจของเจ้าหล่อนเอง มันเจ็บ
 มันปวดทุกครั้งทีรู้ว่าคุณพี่บานชื่นของเจ้าหล่อนได้แอบหลบหนีทุกคนบนเรือนไปพบปะหน้ากับคุณหลวงประ
 พันธ์

“น้องบานเย็น พี่เองก็อยากจะทำตามใจเจ้าคุณพ่อกับคุณแม่อยู่เช่นกัน หากคิดซัดก็ตรงที่ว่า
 คุณหลวงประพันธ์ท่านทำความผิดอันใดรี ที่ผิดจนไม่อาจจะให้อภัยแก่กันได้หรืออย่างไร?”

เพราะเป็นคนที่มีคุณธรรมอยู่ในใจอย่างมากล้น
 มากเสียจนที่ไม่อาจจะยอมรับกับสิ่งที่หาเหตุอันใดไม่ได้
 ทุกสิ่งทุกอย่างควรแจ้งประจักษ์แก่สายตาของเจ้าหล่อน ว่าคุณหลวงประพันธ์ผิด หรือไม่ได้อย่างไร

ยังต้องมาเกี่ยวข้องกับเรื่องของความรักด้วยแล้ว คุณบานชื่นจึงยิ่งคร่ำครวญอย่างหนัก
 เจ้าหล่อนรักคุณหลวงประพันธ์มาก และคุณหลวงประพันธ์เองก็รักเจ้าหล่อนมากด้วยเช่นกัน
 จนถึงกับแอบหลบหนีทุกคนบนเรือนไปสาบานว่า จะรักและครองคู่กันทุกชาติภพ

“ต้องให้แจ้งใจด้วยหรือเจ้าคะ ว่าไอ้คุณหลวงประพันธ์มันทำผิดเพียงไรบ้าง
 เพียงแค่บรรพบุรุษของมันกับบรรพบุรุษของเราเป็นอริต่อกัน น้องก็คิดว่ามันก็มากพอแล้วนะเจ้าคะ
 ที่คุณพี่บานชื่นจะไม่ใยดีใดๆต่อไอ้คุณหลวงประพันธ์นั้น” คุณบานเย็นยังคงเสียงแข็ง สีหน้าบึ้งตึง
 หากแต่ดวงตากลั้มมีร่องรอยของความซอกซำแอบแฝงอยู่อย่างลึกๆ

“ยังจะ พี่ต้องรู้ให้แจ้งใจเสียก่อนว่า

บรรพบุรุษของคุณหลวงประพันธ์ท่านทำสิ่งใดที่ไม่ดีไว้ต่อบรรพบุรุษของเรา และพี่ก็ต้องรู้อีกด้วยว่า คุณหลวงประพันธ์เป็นคนไม่ดีอย่างไร”

ถือเป็นถ้อยคำที่สร้างความเจ็บปวดครวคร่ำจนเกิดเป็นบาดแผลให้แก่คุณบานเย็นและคุณบานชื่นได้อย่างแรง

แล้วดวงตาคู่หวานคมซึ่งของคุณบานชื่นก็จ้องมองมายังใบหน้างามของน้องสาวอย่างที่มีคำถามมากมาย

คุณบานเย็นอึ้ง เพราะแม้ตัวของเจ้าหล่อนเองก็ยังไม่พบด้วยเช่นกัน

รู้แต่ว่าทุกครั้งที่ว่าคุณบานชื่นพี่สาวของเจ้าหล่อนได้แอบลอบพบกับคุณหลวงประพันธ์

เจ้าหล่อนเจ็บปวดทุกครั้ง เมื่อหาคำตอบใดๆแก่พี่สาวไม่ได้ ดวงหน้ารูปไข่ของเจ้าหล่อนจึงขาวซีด

ดวงตามีแววทุกข์โศกขึ้นมาทันที

ไม่รู้ว่ามีอีกนานสักแค่ไหนที่เจ้าหล่อนนั้นจะหาคำตอบให้แก่ตนเองและพี่สาวได้พบ จะสักกี่วัน กี่เดือน กี่ปีกันหนอ

เมื่อหาคำตอบให้แก่คุณบานชื่นพี่สาวไม่ได้แล้วจริงๆ ร่างบอบบางของคุณบานเย็นจึงลุกพรวด

พร้อมกับสลัดมือของคุณบานชื่นที่ยังคงกุมอยู่กับข้อมือของเจ้าหล่อน

เดินกระแทกสนเท้าก้าวตรงไปยังเรือนโดยที่ไม่เหลียวกลับมาแลมองคุณบานชื่นที่ยังคงนั่งทอดสายตามองร่ำ

างคุณบานเย็นไปจนร่างนั้นก้าวขึ้นกระไดเรือนหายเข้าไปในเรือน

จากนั้นคุณบานชื่นจึงได้ก้าวตามคุณบานเย็นขึ้นไปบนเรือนในทันที

.....

ฝ่ามืออันหนาใหญ่ของท่านเจ้าพระยาบุญศรียกขึ้นเหนือศีรษะของท่านด้วยอารมณ์โกรธแค้นก่อนที่ จะทุบลงกับหัวสิงห์ของตั่งข้างกาย เมื่อได้ยินคำขู่จากคุณบานเย็นบุตรสาวคนเล็กของท่าน

“จริงรีแม่บานเย็น ที่ว่าสักวันหนึ่งแม่บานชื่นจะต้องทำให้พ่อต้องแทรกแผ่นดินหนีอายไปนั่น”

เป็นน้ำเสียงอันดุดัน ห้าวหาญ ของผู้ที่ทรงอำนาจ

จนแม้ว่าไพร่ที่ยังคงนั่งพับเพียบก้มหน้านิ่งอยู่บนเรือน ยังต้องพากันอกสั่นขวัญหาย กลัวจนลนลาน

คุณบานเย็นสะยะอิม ยิ่งแลเห็นบิดาโกรธเคืองคุณบานชื่นกับคุณหลวงประพันธ์มากเท่าไร

นั้นหมายถึงความสุขใจของคุณบานเย็นยิ่งมีมากยิ่งขึ้น

เจ้าหล่อนต้องทำลายความรักของคนทั้งสองให้พังลงไปด้วยมือของเจ้าหล่อนเองให้จงได้

เหตุใดกัน? ที่เจ้าหล่อนจึงปรารถนาให้ความรักของทั้งสองคนต้องพังพินาศ

เจ้าหล่อนเองก็ยังไม่หาคำตอบให้แก่ตนเองไม่ได้

รู้เพียงว่าปรารถนาที่จะได้แลเห็นทั้งสองคนต้องเจ็บปวดกับความรัก

“จริงเจ้าค่ะ หากรู้เขียงนี้แล้ว เจ้าคุณพ่อต้องตัดไฟเสียแต่ต้นลมนะเจ้าค่ะ

อย่าต้องปล่อยให้บานปลายไปเสียจนยากที่จะแก้ไข ลูกเองในฐานะที่เป็นน้องสาวของคุณพี่บานชื่น

ลูกก็ไม่ปรารถนาที่จะแลเห็นคุณพี่บานชื่นต้องทำผิด แหวกมันประเพณีเขียงนี้อีกด้วยเจ้าค่ะ”

“เอาละแม่บ้านเย็น พ่อยังฟังแม่บ้านเย็นพูด พ่อก็ยังเจ็บปวดครวครว
แล้วนี่พ่อจะต้องตัดไฟแต่ต้นลมอย่างไรงั้น พ่อเองก็จนปัญญาแล้ว แม่บ้านเย็นรีก็ถือดียิ่งนัก”

ท่านเจ้าพระยาบุญศรีพิมพ์ ทิ้งที่ใจก็สุดแสนร้าวราน
หากจะฆ่าคุณหลวงประพันธ์ให้ตายได้โดยที่ท่านเองไม่ต้องมีผิดต่อบ้านเมืองแต่อย่างใด
ท่านก็พร้อมที่จะฆ่าคุณหลวงประพันธ์ทิ้งเสีย
เพื่อที่บานชื่นธิดาสาวสวยของท่านจะได้หักใจจากคุณหลวงประพันธ์ได้เสียที

“หากเจ้าคุณพ่อยังจนแก่ปัญญา ยิ่งงั้นลูกก็จะขอออกความเห็นให้แก่เจ้าคุณพ่อนะเจ้าคะ”
คุณบ้านเย็นพูดเสียงอ่อนหวาน นัยน์ตาเป็นประกายวาววับอย่างมากไปด้วยเล่ห์เพทุบาย
ท่านเจ้าพระยาบุญศรีไม่พูดอะไร หากแต่พยักหน้าช้าๆ ด้วยสีหน้าที่อ่อนน้อมอ่อนใจ
ตรงข้ามกับใบหน้างามของคุณบ้านเย็นที่พร้อมและกล้าที่จะทำตามวิธีของเจ้าหล่อน

เพียงจะมีแค่คุณบ้านชื่นกับคุณหลวงประพันธ์แล้ว
สองคนนั้นคงหาโอกาสได้พบปะหน้ากันยากยิ่งนัก หากจะไม่มีพ่อสื่อพ่อชักเยียงไ้ไ้ ไ้ไ้ บ่าวพิการ
รูปชั่ว ตัวดำ หน้าเป็นกระปุมกระป้า หลังค่อม ขาพิการ ยิ่งชวนคำนึงไปถึงสารรูปของไ้ไ้ไ้ ทาสพิการ
คุณบ้านเย็นยิ่งเจ็บแสบทรง
ปรารถนาที่จะได้แลเห็นไ้ไ้ไ้ต้องตายเป็นผีไปเสียทุกลมหายใจเข้าออกของเจ้าหล่อนเสีย

“ เจ้าคุณพ่อเจ้าคะ
ถ้าฟังคุณพี่บ้านชื่นกับไ้ไ้ไ้คุณหลวงประพันธ์คงยากยิ่งที่จะมีโอกาสได้ลอบพบปะหน้ากัน
หากจะไม่มีตัวเชื่อมเยียงไ้ไ้ไ้
ลูกคิดว่าเจ้าคุณพ่อควรลงโทษไ้ไ้ไ้มันเสียให้สาสมแก่ความผิดของมันเจ้าคะ”

สิ้นคำขู่อย่างอ่อนหวานจากคุณบ้านเย็น ท่านเจ้าคุณบุญศรีก็หันขวับมามอง
แลเห็นแม่สาวน้อยธิดาสาวคนเล็กของท่านยังคงนั่งพับเพียบอยู่กับพื้นกระดานเรือน
ดวงตาหวานเชื่องดูไร้เดียงสา ทั้งที่ความเป็นจริงแล้ว พิศสงของคุณบ้านเย็นนั้นมากมายเหลือล้น

นี่ก็คงเป็นเพราะห่วงใยในตัวคุณบ้านชื่นผู้เป็นพี่สาวอย่างมาก
คุณบ้านเย็นจึงมีแผนการที่จะกำจัดไ้ไ้ไ้ทาสพิการให้เจ็ดราบ ท่านเจ้าคุณบุญศรีพยักหน้า
แล้วยิ้มทีละน้อยๆ จนถึงกับฉีกยิ้มกว้าง แล้วกลับกลายเป็นส่งเสียงหัวเราะดังสนั่นลั่นเรือน
แลเห็นท่าทางผู้ที่เป็นบิดาเยียงนั้นคุณบ้านเย็นก็รู้ทันที ไม่เสียแรงที่พยายามเกลี้ยกล่อม
พูดชักจูงใจให้บิดาต้องคล้อยตาม ด้วยบัดนี้อำนาจได้ตกอยู่ในมือของเจ้าหล่อนแล้ว
ชะตาชีวิตของไ้ไ้ไ้มันตกอยู่ที่แทบเท้าของเจ้าหล่อน ไม่ว่าเจ้าหล่อนจะซื้อเป็นซี้ตายให้แก่ไ้ไ้ไ้เยียงไร
มันก็ต้องเป็นไปเยียงนั้น ใบหน้าอันงดงามจึงหันขวับไปยังนั่งอ้อมบ่าวคู่ใจของเจ้าหล่อนในทันที
แล้วเสวยยิ้มส่งให้แก่ นั่งอ้อมก่อนที่จะมีคำบัญชาที่ซื้อเป็นซี้ตายให้แก่ไ้ไ้ไ้ทาสพิการออกมา

“นั่งอ้อม นี่ก็คงเป็นหน้าที่ของเอ็งแล้วสินะ ไปตามไ้ไ้ไ้ตามันมา
แล้วบอกให้ไปเจียนไ้ไ้ไ้ให้หลังมันลายเป็นตุ๊กแกไปเลย”

คุณบานเย็นประกาศข่าวความเกลียดแค้น ซึ่งซึ่งที่มีต่อไอ้ไม้ ไอ้ทาสพิการ ยังคงเกาะกุมในหัวใจ และคงยากที่จะเงือจางลงไปได้

มีเพียงนับวันเวลาที่ต้องเพิ่มพูนความชิงชังต่อมันมากยิ่งขึ้นทุกลมหายใจเข้าออก

“จะให้ไอ้ดำมันเขียน ไอ้ไม้สักกี่ยกหรือเจ้าคุณบานเย็น”

นังอ๋มบ่าวคูใจทำเสียงอ่อนเสียงหวานถามคุณบานเย็นอย่างเอาอกเอาใจ ยิ้มหวาน อย่างมีแผนการในใจ

“ไม่ต้องให้ถึงตายดอกนะ ไอ้ไม้มันยังพิการพิกลอยู่ด้วย

เอาแค่ทำให้ไอ้ดำมันเขียน ไอ้ไม้ไปจนกว่าไอ้ไม้มันจะสลบไปก็คงพอแล้วกระมัง”

คุณบานเย็นออกคำสั่งเสียงเข้ม นังอ๋มเองก็สมแล้วที่เกิดมาเป็นบ่าวคูใจของคุณบานเย็น พอรับคำสั่งก็รีบคลานเข้าตู้บ่าวหายไปจากเรือนโดยเร็ว

ท่านเจ้าพระยาบุญศรียังคงยิ้มอย่างภูมิใจในความอำมหิต ใจทวีพของธิดาสาวสวยคนเล็กของท่าน ช่างใจคอโหดเหี้ยมไม่ต่างไปจากท่านเลย สมแล้วที่เกิดมาเป็นพ่อลูกกัน ธิดาสาวที่สวยแต่เพียงภายนอก หากหัวใจนั้นกลับทวีพจนแม้ชายออกสามสอกยังยอมพ่ายแพ้ต่อเจ้าหล่อน

.....

“นี่มันอันใดกัน เหตุใดไอ้ดำกับป้าอ๋มจึงมาจับตัวข้าไว้เยี่ยงนี้”

เสียงวิงวอนร้องขอความเมตตาจากปากไอ้ไม้ทาสพิการที่ดังออกมาจากกระท่อมไม้ไผ่ขัดแตะของมน แม้ไอ้ไม้จะมีรูปร่างพิการพิกลจนเป็นที่น่าสมเพชแก่ผู้อื่นมากมาย

หากก็ไร้ความเมตตาใดๆจากนังอ๋ม และไอ้ดำ เมื่อนายสาวของทั้งสองคนจะเกลียด ซึ่งซึ่งต่อผู้ใด

ทั้งนังอ๋มและไอ้ดำก็ประหนึ่งจะมีหัวใจดวงเดียวกับนายสาว ก็ต้องเกลียด ซึ่งซึ่งตามคุณบานเย็นไปด้วย

ถือเป็นกรรมของไอ้ไม้ทาสพิการเองที่เกิดมาเป็นที่รังเกียจของคุณบานเย็น

ไม่ว่าไอ้ไม้จะทำผิดหรือทำถูก หากคุณบานเย็นจะไม่ฟังใจแล้ว ไอ้ไม้ย่อมมีความผิดติดตัวเสมอ

แม้นังอ๋มกับไอ้ดำก็ยังไม่ว่า คุณบานเย็นชังหน้าไอ้ไม้ด้วยเหตุใด แต่ทั้งสองต่างก็ไม่มีผู้ใดคิดใจ

มีเพียงอย่างเดียว คือทำตามทุกอย่างที่คุณบานเย็นปรารถนาให้ทั้งสองกระทำ

เมื่อมีคำบัญชาออกมาจากริมฝีปากอันบางงามของคุณบานเย็นออกมาแล้วว่า

ต้องเขียนไอ้ไม้ให้สลบไปคามือแล้ว ไอ้ดำก็จะต้องทำอย่างสุดฝีมือ

“ไอ้ไม้ นี่คือการสั่งอันเด็ดขาดที่มาจากปากของคุณบานเย็น

คือให้ข้ามาเขียนเอ็งให้สลบไปคาหอยในเพลานี้” ไอ้ดำกล่าวเสียงเข้ม ใบหน้าเหี้ยมเกรียมเพราะแดดเผา

ตัวดำเป็นหนึ่ง จี๋โคลนขึ้นเป็นปื้นๆตามกกหู ผมหยิกเหมือนนิโกร ชำหัวใจยังดำไม่แพ้ไปจากผิวกาย

“จัดการมันเลยไอ้ดำ จินเข้าอยู่เยี่ยงนี้ ประเดี๋ยวคุณบานเย็นเธอก็จะโกรธเอาเสียอีก”

นังอ๋มรีบสอดเสียงขึ้นมาอย่างสะใจ ยืนเท้าสะเอว

จ้องตาดมึงทิ้งมองใบหน้าไอ้ไม้จนนัยน์ตาแทบถลนปลิ้นออกนอกดวงตา

ใบหน้ารีก็ยังคอยแต่จะยิ้มเยาะไอ้ไม้ผู้นอนในที่

และไม่ต่างไปจากไอ้ดำที่จ้องมองหน้าไอ้ไม้เหมือนกับมองอริราชศัตรู

“ข้าทำผิดอันใดไร้ไฉ่ดำ คุณบานเย็นเธอจึงส่งลงโทษข้าเยี่ยงนี้” ไร้ไฉ่ไม่พูดเสียงสั่นกลัว ความหวาดกลัวยิ่งเพิ่มมากขึ้นเป็นทวีคูณในหัวใจ

หวาย ยิ่งเป็นหวายที่มาจากฝีมือของไร้ไฉ่ดำแล้ว ไม่ว่าจะเป็บบ่าวคนไหนๆเป็นต้องขยาดกลัวด้วยกันแทบทุกคน ยิ่งกับไร้ไฉ่แล้ว ถึงจะโดนหวายจากมือไร้ไฉ่ดำเขียนติดอยู่เป็นประจำ แต่ไร้ไฉ่ก็ยังคงกลัว ยิ่งโดนเขียนตีมากเท่าไร ใจของไร้ไฉ่ยิ่งหวาดกลัว กลัวจนลาน

ร่างที่พิการของไร้ไฉ่ไม่พยายามที่จะขยับเขยื้อนหลบหนีไปให้พ้นจากเงื้อมมือของคนใจร้ายทั้งสอง แต่ยิ่งพยายามจะหนี คนใจร้ายทั้งสองยิ่งฮึกเหิม กำเริบ ทะนงใจ

ไม่ว่าร่างพิการจะหลบหนีไปทิศทางใดมุมใดของกระท่อม

คนใจร้ายทั้งสองต่างก็ช่วยกันรุมจับร่างพิการนั้นจนได้

จากนั้นเสียงหัวเราะอันบาดลึกกับความรู้สึกของไร้ไฉ่ที่มาจากกริยาของคนที่ใจร้ายทั้งสองต่างก็ข่มขู่กันตบเบี่ยงส่งเสียงหัวเราะอย่างพอกพองใจที่ได้ร่วมกันกระทำความชั่วร้ายต่อไร้ไฉ่ผู้พิการ

“ปล่อยข้านะ ปล่อยข้า ปล่อยข้าประเดี๋ยวนี้ละ” ไร้ไฉ่ไม่ทาสพิการส่งเสียงโหยหวนชวนสงสาร หากแต่เพราะหัวใจของนางอึดกับไร้ไฉ่ดำมันแข็งกระด้าง ไร้เมตตาต่อผู้ใดทั้งสิ้น

หัวใจของคนทั้งสองมีเพียงหวัง และปรารถนาที่จะได้ความชื่นชมจากคุณบานเย็นเพียงเท่านั้น

ไม่มีความเกรงกลัวใดๆต่อบาปกรรม

คนใจร้ายทั้งสองต่างช่วยกันลากร่างพิการของไร้ไฉ่ให้หลุดพ้นมาจากกระท่อมอย่างถูลู่ถูลึง จนกระทั่งขาและแขนของไร้ไฉ่ต้องถลอกเพราะแรงถูกระชากร่างที่พิการจากกระท่อมจนกระทั่งมาถึงลานหน้าเรือนของท่านเจ้าพระยาบุญศรี

แล้วคนใจร้ายทั้งสองต่างก็ช่วยกันจับร่างพิการของไร้ไฉ่มัดติดกับหลักเสากลางลาน

หรือที่บรรดาบ่าวไพร่มักชอบพูดติดปากกันว่า ลานประหาร

พอร่างพิการของไร้ไฉ่ถูกพันธนาการด้วยโซ่ตรวนติดไว้กับหลักเสากลางลานเป็นที่สนใจแก่ไร้ไฉ่ดำและนางอึดแล้ว หวายเส้นโตที่ไร้ไฉ่ดำได้เตรียมไว้ลงทันทีก็ได้ฟาดกระหน่ำลงไปที่กลางหลังของไร้ไฉ่อย่างไร้ปราณี

เสียงไร้ไฉ่ร้องด้วยความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส

ไม่ว่าไร้ไฉ่จะแผดเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดสักเพียงใด

ไร้ไฉ่ดำคนใจร้ายก็ยังคงฟาดกระหน่ำหวายลงไปที่กลางหลังไร้ไฉ่ไม่ยั้งหนักหน่วงมากยิ่งขึ้น

พร้อมกับเสียงหัวเราะเย้ยหยันจากนางอึดที่ยังคงส่งเสียงแข่งขันกับเสียงของไร้ไฉ่ที่คร่ำครวญขอความเมตตา

ยิ่งไร้ไฉ่ทาสพิการจะร้องขอความเมตตาต่อไร้ไฉ่ดำมากเท่าไร

ไร้ไฉ่ดำก็ยังฟาดกระหน่ำหวายลงกลางหลังไร้ไฉ่ไม่ยั้งยิ่งขึ้น

ไม่ต่างไปจากนางอึดที่ยังคงแผดเสียงหัวเราะเย้ยหยันอย่างไม่รู้จักกับความเหน็ดเหนื่อยแต่อย่างไร

จุดกระชากร่างพิการของไร้ไฉ่ไม่พ้นออกมาจากกระท่อม จนถึงกลางลาน

และฟาดกระหน่ำตีที่หลังของไร้ไฉ่ นับแต่หัวค่ำ จวบจนกระทั่งพระจันทร์ได้โผล่ขึ้นมากลางเวหา

แล้วทอแสงนวลกระจ่างไปทั่วบริเวณลาน

ไอ้คำทาสใจร้ายก็ยังคงฟาดกระหน่ำร่างพิการด้วยหาวอย่างไม่หยุดหยั้ง

โดยที่มีเสียงหัวเราะเย้ยหยันของนังอ๋มดังประสานเสียงกับเสียงร้องขอความเมตตาจากไอ้ไม้้อยู่เป็นระยะ

จวบจนกระทั่งเสียงร้องขอความเมตตาจากไอ้ไม้้เจียบลงขณะที่สรรพสำเนียงรอบกายคล้ายจะเหินห่างตัวเลื่อน

นรางออกไป ก่อนจะกลมกลืนประสมเป็นสังคีตเจิบวังเวงไม่รู้หนรู้แห่งที่ล่องลอยไป

พร้อมกับร่างพิการค่อยๆทรุดลงหมอบนึ่งกับพื้นดิน

“ไอ้คำ ไอ้ไม้มันจะตายไหมวะ”

เสียงนังอ๋มแผดดังขึ้นมาอย่างตกอกตกใจ ถึงจะชังหน้าไอ้ไม้ทาสพิการมากสักเพียงใด

แต่นังอ๋มก็ไม่ใจร้ายถึงกับยอมให้ไอ้ไม้ต้องหมดสิ้นลมหายใจต่อหน้าต่อตาไปได้

และก็เป็นคู่เคียงกับไอ้คำ สีหน้าที่คำคล้ำต้องเผือดลงอย่างตื่นตระหนกตกใจ

หาวที่กำลังอยู่กับมือต้องถ่วงลงไปอยู่กับพื้นดิน

แล้วคนใจร้ายทั้งสองต่างก็แย่งกันถลาเข้าไปดูร่างพิการของไอ้ไม้ที่ก้มหน้าลงกับพื้นดิน

“ไอ้ไม้ เอ็งเป็นอันใดไปหรือวะ” ไอ้คำถามเสียงสั้นๆ

มือที่สั่นระริกก็พยายามจับที่ปลายคางของไอ้ไม้ให้เงยขึ้น แลเห็นเลือดสดๆที่ไหลออกทางจมูกและปาก

ยิ่งพาลตกอกตกใจจนมือไม้สั่นเทา

“มันตายไปหรือยังวะไอ้คำ” นังอ๋มปากคอสนั่นถาม มือไม้ก็ยังพลอยสั่นระริก

แม้ขาแข้งก็ยังพลอยสั่นสะท้านตามไปด้วย และค่อยๆจะหมดแรง

จนร่างอ้วนต้องค่อยๆทรุดลงไปในนั่งสิ้นฤทธิ์อยู่กับพื้นดิน

ไอ้คำจึงใช้ปลายนิ้วมือแตะไปที่ปลายจมูกของไอ้ไม้

มีลมหายใจอุ่นๆยังคงติดอยู่ที่ปลายจมูกของไอ้ไม้ทาสพิการ

ไอ้คำจึงหันมาแสยะยิ้มอย่างโหดเหี้ยมให้แก่ันังอ๋ม ก่อนเปล่งเสียงอย่างเหี้ยมโหดขึ้นมว่า

“ป้าอ๋ม ไอ้ไม้มันแค่สลบไป เหยื่อนั้นเราก็ปล่อยให้มันนอนตากน้ำค้างไปจนฟ้าสว่างก็แล้วกันนะ”

คราวนี้นังอ๋มแสยะยิ้ม เบ้าปาก ความโหดเหี้ยม

อำมหิตเริ่มหวนกลับเข้าสู่หัวใจของนังอ๋มในอีกครั้ง ก่อนพุดขึ้นด้วยความสะใจว่า

“เหยื่อนั้นก็คงสมดังใจปรารถนาคุณบานเย็นของข้าแล้วสินะไอ้คำ”

ไอ้คำพยักหน้า ดวงตาคู่เหี้ยมมีแววสาสะแก่ใจ ลืมสิ้นความกลัว หวาดระแวง

ตื่นตระหนกตกใจหายจางไปสิ้น มีสิ่งเดียวที่หวนคืนกลับมาคุดเดียวกับนังอ๋ม นั่นก็คือ ความโหดเหี้ยม

ใจคำ อำมหิต ด้วยสิ่งอันใดที่เป็นความสุขของคุณบานเย็นแล้ว

นั่นหมายถึงความสุขของไอ้คำด้วยเช่นกัน

จากนั้นคนใจร้ายทั้งสองต่างก็พากันแยกย้ายกลับไปยังเรือนพักของแต่ละคน

โดยปล่อยให้ร่างพิการที่ไร้สติของไอ้ไม้ยังคงสลบคาเสาหลักกลางลานอยู่เช่นนั้น

ไม่ต่างไปจากร่างที่สิ้นลมหายใจที่ต้องรอแรงกามักคิณร่าง เพียงเพราะไอ้ไ้ม้ยังคงมีลมหายใจอยู่
จึงต้องรอเพียงหยาดน้ำค้างพรหมลงมาที่ร่างพิการของมันไปจนฟ้าสว่าง

สองร่างของคนใจร้ายเดินหายลับไปในที่มืด ร่างที่แอบหลบซ่อนตัวมาช้านาน
จึงค่อยๆก้าวออกมาจากพุ่มเข็มสีแดง แล้วตรงเข้าไปประทับประคองร่างพิการของไอ้ไ้ม้ไว้
ปากก็พิมพ์อย่างเจ็บแค้นแทนไอ้ไ้ม้ในฐานะที่เป็นบ่าวร่วมชายคาเดียวกัน

“ไอ้ไ้ม้เอ๊ย มันกรรมอันใดของเอ็งกันนะ ชีวิตของเอ็งจึงต้องพบแต่ความอัปยศเยี่ยงนี้”
เสียงนังคำคร่ำครวญผ่านสะอื้นออกมาอย่างยากเข็ญ
เพียงน้ำตาเท่านั้นที่ถูกบังคับให้ยังอยู่แต่ดวงตาคู่ที่หยวนของแก สุดแสนสงสาร สงสารจนใจแทบจะขาด

////////////////////////////////////

สัตตบุษย์กลับมา 3

“วริษฐา”

เสียงไก่ขันยามเช้าตรู่ บรรดาบ่าวไพร่ที่เรือนของท่านเจ้าพระยาบุญศรีต่างก็ลุกขึ้นจากที่นอน
แล้วเตรียมตัวไปทำงานตามหน้าที่ของแต่ละคน ทาสชายที่ต้องมีงานหนักกว่าทาสหญิง
ก็ต้องไปทำไร่ทำนา ขุดลอกคูคลอง หาผักหาปลาตามทุ่งนา
ส่วนทาสหญิงที่มีงานเบาหน่อยก็ยังคงแบ่งแยกไปตามหน้าที่ของแต่ละคน
ทาสหญิงคนใดที่ประจบประแจงสอพลอนายเก่งก็จะได้ทำงานที่สุขสบาย
อย่างนังอิมที่มีหน้าที่เพียงดูแลเอาใจคุณบานเย็นเพียงอย่างเดียว
ส่วนนังคำกับนังแสงที่ประจบประแจงไม่เก่งเท่ากับนังอิมจึงมีหน้าที่อยู่แต่โรงครัว
คอยหุงหาข้าวปลาไว้สำหรับทุกท่านบนเรือนใหญ่
ทาสสาวๆที่มีหน้าตาพอจะไปวัดไปวาตอนเช้าก็จะมีหน้าที่กวาดถูเรือน
คอยหาน้ำหาท่ามาต้อนรับแขกหรือที่มาเยี่ยมเยียนจนถึงเรือนชาน
และทาสสาวๆพวกนี้แหละที่จะมีสิทธิ์ได้สวมผ้าห่มกายด้วยผ้าผืนที่ดูสะอาดตา
ผ้าแถบและโจงกระเบนที่ดูใหม่กว่าทาสที่อยู่ใต้ถุนเรือน

ร่างนังคำที่ยังคงแอบหลบซ่อนและเผลอกลับไปยังคงอยู่ที่ใต้กระไดเรือน
แม้ว่าจะมีทาสไพร่หลายคนที่กำลังขึ้นลงกระไดก็ยังไม่มียุติได้แลเห็นนังคำที่ยังคงหลบสนิทเพื่อรอเพลเข้า
ตรู่ และจะได้ขึ้นไปรายงานแก่คุณบานชื่นให้ได้ทราบถึงข่าวร้ายว่า
บัดนี้ไอ้ไ้ม้ทาสพิการผู้ซื่อสัตย์และจงรักต่อคุณบานชื่นกำลังประสบเคราะห์กรรมอยู่ที่กลางลาน

จวบจนกระทั่งมีร่างบอบบางของคุณบานเย็นที่กำลังก้าวลงจากกระไดเรือน ด้วยสีหน้าที่ยิ้มแย้ม พร้อมกับมีร่างอ้วนของนังอ้อมที่กำลังลงกระไดตามมาติดๆ

“คุณบานเย็นเจ้าขา บ่าวจัดการกับไอ้ไม่ให้คุณบานเย็นได้แล้วเจ้าค่ะ คราวนี้แหละหากไม่ตายไปเสียก่อน ไอ้ไม่มันก็จะเลี้ยงไม่ได้เดิบโตแน่ๆเจ้าค่ะ”

นังอ้อมทอดเสียงอ่อนเสียงหวาน ใบหน้าอ้อมระรื่นอย่างผู้กำชัย คุณบานเย็นจึงหันขวับ มองหน้านังอ้อมด้วยแววตาที่บ่งบอกถึงความถือยศถือศักดิ์เหมือนเคย

“ข้ารู้แล้ว เอ็งก็เป็นคนบอกแก่ข้าเองไม่ใช่ดอกกริ และข้าก็กำลังจะไปดูมันให้เห็นกับตาของข้า”

คุณบานเย็นกระแทกเสียงพูดอย่างผู้ที่เอาแต่ใจตนเองเป็นนิจ แล้วจึงสะบัดหน้าก่อนก้าวพ้นไปจากกระไดเรือนอย่างรวดเร็ว จนแม้ปลายสไบสีแดงยังพลิวสะบัดไสวไปตามแรงเดิน

เพราะเสียงได้ตอบจากนายสาวเจ้าอารมณ์ กับบ่าวจอมประจบสอพลอที่ดังขึ้น จึงทำให้ผู้ที่ยังคงหลับใหลอยู่ที่ใต้กระไดเรือนต้องผวาตื่น ลูกขึ้นนั่ง แล้วยกมือขึ้นขยี้ที่ดวงตาทั้งสองข้าง ก่อนที่จะแหงนหน้าขึ้นมองฟ้าท้อง แลเห็นพระอาทิตย์ยามสายกระจ่างจ้าอยู่กลางนภา นังคำจึงค่อยๆ เคลื่อนกายออกจากใต้กระไดเรือน เหลียวซ้าย แลขวา แลไม่เห็นผู้ใดอีกแล้วที่เป็นฝ่ายตรงข้ามกับนังคำเอง จึงรีบคลานก้นโค้งขึ้นมาบนกระไดเรือน พอพ้นกระไดเรือนก็รีบคลานจนตาเหลือกตาลานเข้าไปเคาะประตูห้องเบาๆ พร้อมกับเสียงที่แผ่วเบาเรียกหานายสาวที่แสนดีของนังคำ

“คุณบานชื่นเจ้าขา คุณบานชื่น ตื่นนอนหรือยังเจ้าค่ะ บ่าวมีเรื่องมาแจ้งเจ้าค่ะ”

สิ้นคำจากนังคำ บานประตูห้องก็ได้ถูกเปิดออกทันที โดยที่มีมือขาวๆ นิ้วมือที่เรียวงามจับต้องอยู่ที่บานประตูห้อง

“คำหาฉันหรือจ๊ะ” น้ำเสียงหวานๆ ท่วงทำทีกี่แสนจะอ่อนโยน แม้ผู้ที่มาขอพบยังแอบชื่นชมถึงกิริยามรรยาทอันเป็นสาวไทยที่งามเพียบพร้อมยิ่งคุณบานชื่น

“เจ้าค่ะ บ่าวมีเรื่องมาแจ้งต่อคุณบานชื่นเจ้าค่ะ” ปากก็พูด หากดวงตาก็ยังคงกลิ้งกลอกไปมาคล้ายกับจะหวาดระแวงสิ่งใดสักอย่างหนึ่ง คุณบานชื่นแลเห็นกิริยานั้นจากนังคำ ก็พอจะอ่านความหมายได้ออก จึงรีบดึงมือนังคำให้ก้าวพ้นจากธรณีประตู แล้วปิดประตูในทันที

“คำมีเรื่องอันใดกับฉันดอกหรือจ๊ะ”

“มีเจ้าค่ะ เรื่องร้าย และก็เป็นเรื่องใหญ่อีกด้วย ไอ้ไม่เจ้าค่ะ บัดนี้ไอ้ไม่มันได้ถูกไอ้ดำเขียนจนสลบอยู่ที่กลางลาน คุณ คุณ คุณบานเย็นเธอเป็นผู้ที่ออกคำสั่งเขียนไอ้ไม่เจ้าค่ะ”

“นั่นคุณบานชื่นจะรีบร้อนไปไหนหรือเจ้าคะ”

พอแลเห็นร่างบอบบางทำท่าหุนหันร้อนร่นเหมือนจะก้าวไปจากห้อง นังคำจึงรีบร้องทัก เพราะรู้แก่ใจว่าบัดนี้คุณบานชื่นกับนังอ้อมก็ยังคงอยู่ที่กลางลานนั้น

“แต่เพลานี้คุณบานเย็นกับน้องอิมอยู่ที่นั่นแล้วนะเจ้าคะ” นังคำบอกรายละเอียด และทาสผู้ที่มีความจงรักภักดีต่อนายอย่างมั่นคง ด้วยรู้จักนิสัยของสองพี่น้องได้เป็นอย่างดี พี่น้องเลี้ยงคุณบานเย็นก็ดีแต่พาลเกร ส่วนคุณบานชื่นก็ยุติธรรม จริงจัง ไม่ปรารภณาที่จะได้เห็นคนทำผิดต้องลอยหน้าลอยตาอยู่ได้

“เจ้าค่ะ หากคุณบานชื่นตั้งใจจะไปเผชิญหน้ากับคุณบานเย็นกับน้องอิมในเพลานี้ บ่าวก็คงไม่ขัดใจต่อคุณบานชื่นแล้ว”

ร่างบอบบางของคุณบานชื่นจึงก้าวออกจากห้องนอนด้วยท่วงท่าอันงดงามคุณนางพญาหงส์
และก็มีร่างของนั้งคำที่คอยตามร่างบางของคุณบานชื่นไปอย่างติดๆด้วยงรักภักดี

ร่างบบางของคุณบานเย็นยังคงยื่นจ้องเลมองร่างพิการของไอ้ไม้ที่ยังคงนั่งคอบอกอ่อนอยู่กับเสาหลัก
กลางลาน โดยที่มีร่างไอ้ดำกับนั่งอ้อมที่นั่งคุกเข่าอยู่กับพื้นดินและไม่ห่างไปจากร่างบางของคุณบานเย็น

ข้าพราภณาทึจะแลเห็นว้าไ้ไ้ไม้นันตายแล้วหรือยังมีลมหายใจอยู่” คุณบานเย็นพูดเสียงแข็งอย่างถือตัว
ดวงตาค่อมกริบเป็นประกายมองไปยังร่างไ้ไ้ไม์ทาสพิการด้วยแวตากลียด ชิงชัง ขยะแขยง

แล้วกลานเขาเข้าไปใช้มืออันหนาใหญ่ดำๆของมันจิกลงที่เส้นผมของไอ้ไม้
แล้วดึงเส้นผมนั้นไปบนหน้าอันสดแสนอัปลักษณ์ของไอ้ไม้ให้งหยหน้าขึ้น

รังเกียจต่อใบหน้าที่อุปถัมภ์ที่บัดนี้ได้มีเลือดไหลซึมออกมาทางจมูกและปาก

“ว้าย คุณบานเย็นเจ้าขา เห็นแล้วบ่าวอยากจะเป็นลม”

นางอ้มเบ้าปากพูด เสแสร้งดัดจริตทำสุมเสียงรังเกียจ คุณบานเย็นสะยะยืม
ดวงตาคู่คมเฉียบมีแววสาสะแกใจ พลาถอดคิดเข้าข้างตนเองไม่ได้ว่า
เป็นเพราะเจ้าหล่อนมีบุญมากกว่าไอ้ไม่ยั้งนั้ เมื่อไอ้ไม่สร้างบุญมาน้อย แต่กลับคิดแข่งบุญกับเจ้าหล่อน
เสนอหน้ามาทำตนเป็นคนสนิทให้แก่คุณพี่บานชื่นของเจ้าหล่อน ก็ควรอยู่แล้วที่จะมีสภาพเป็นเยี่ยงนี้
ที่สำคัญ หากไอ้ไม่ยอมจำนนต่อเจ้าหล่อน ไม่ปฏิบัติตนเป็นฝ่ายตรงข้าม
แล้วพร้อมหันหน้ากลับใจมาเป็นพวกเดียวกับเจ้าหล่อน เชื้อพืงและกระทำตามที่ใจของเจ้าหล่อนปรารถนา
เพียงเท่านั้น ชีวิตของไอ้ไม่ก็จะอยู่อย่างปลอดภัย ไร้ทุกระทมแต่อย่างไร

“คุณบานเย็นยังปรารถนาที่จะให้บ่าวทำเยี่ยงไรต่อไอ้ไม่อีกไหมขอรับ”
ไอ้คำพูดเสริมอย่างเอาใจคุณบานเย็นในทันที
“คงไม่ต้องทำอันใดกับมันแล้ว ข้าก็จะกลับเรือนแล้วด้วยเยี่ยงกัน
ใครมีหน้าที่ที่ต้องทำอันใดก็ไปทำกันเถิดนะ ข้าเองก็ไม่ปรารถนาที่จะอยู่ตรงนี้ให้นานๆ
ยิ่งแลเห็นหน้าของไอ้ไม่เพลานี้แล้ว อาจพาลกระเดือกข้าวปลาไม่ลงคอเสียอีก”
พอสิ้นคำอย่างถ้อยศถิ์ตระกูลของคุณบานเย็น ร่างบอบบางก็สะบัดหน้าพริบ
แล้วก้าวจากไปอย่างรวดเร็วจนปลายสไบต้องพลิ้วไสวไปตามแรงเดิน
และไม่เหลียวกลับมามองไอ้คำกับนางอ้มอีกเลย ปล่อยให้บ่าวใจร้ายทั้งสองต่างสบหน้ากัน
แล้วยิ้มอย่างผู้มีชัยให้แก่กัน

.....

“เอ๊ะ คุณบานชื่นเจ้าคะ นั่นคุณบานเย็นเจ้าคะ” นางคำบอกเสียงอ่อนโยน
ในขณะที่ยังคงเดินงอตัวอยู่ไม่ห่างจากร่างงามคั่งนางพญาหงส์ของคุณบานชื่น
“ฉันทแลเห็นแล้วจะ สงสัยว่าน้องบานเย็นคงจะกลับเรือนแล้ว กำลังเดินมาทางเราพอดี”
“เจ้าคะ แต่คุณบานชื่นก็ต้องระวังตัวด้วยนะเจ้าคะ ดูท่าทางว่าคุณบานเย็นเธอไม่ค่อยจะดีเลย
คล้ายจะโกรธผู้ใดมาเสียเยี่ยงนั้น”
นางคำเตือนอย่างหวังดี
เพราะอยู่รับใช้ทุกๆท่านบนเรือนแห่งนี้มานับแต่ที่ยังเห็นสาวรุ่นจวบจนกระทั่งเส้นผมบนศีรษะต้องมีถึงสอง
งสีแล้ว รู้หมดว่าผู้ใดมีนิสัยเป็นอย่างไร รู้แม้กระทั่งใบหน้าของทุกท่านในยามที่โกรธเคือง
ไม่สบอารมณ์ต่อผู้ใด

“ขอบน้ำใจคำที่ห่วงฉันท แต่คำลืมนไปแล้วหรือจะ ว่าน้องบานเย็นเป็นน้องสาวของฉันท
หล่อนคงไม่กล้าทำในสิ่งที่ไม่ดีไม่งามต่อฉันทแน่”

“เจ้าคะ” นางคำรับปากอย่างที่ว่าปากกับใจต้องต่างจากกัน ปากยอมรับ หากใจกลับหวาดระแวง
ก็ใครๆต่างรู้กันทั้งเรือนว่าคุณบานเย็นเธอ ร้ายกาจเพียงใด แม้ท่านเจ้าพระยาบุญศรีที่ว่าโหดร้ายแล้ว
ยังยอมจำนนต่อคุณบานเย็น

พอร่างบางของคุณบานเย็นก้าวเข้ามาประชิดกับร่างบางของคุณบานชื่น
เสียงที่อ่อนหวานของคุณบานชื่นจึงทักทายคุณบานเย็นขึ้นมา
ทั้งที่ภายในใจยังขุ่นอยู่กับเรื่องที่คุณบานเย็นสั่งไอ้คำเหม็นไอ้ไม่อย่างไรคุณธรรม

“น้องบานเย็นไปไหนมาแต่เช้าหรือจ๊ะ”

“คุณพี่บานชื่น” คุณบานเย็นขานรับด้วยน้ำเสียงที่อ่อนหวาน เสดเสร้างทำหน้าสำออย
เพราะรู้แก่ใจว่าทุกครั้งที่ทำผิดลงไป เมื่อคุณพี่บานชื่นของเจ้าหล่อนจับได้
นั่นหมายถึงความผิดอย่างมหันต์ ยิ่งเพลานี้ไม่มีเจ้าคุณพ่อคอยคุ้มศีรษะอยู่ด้วย
เพราะท่านต้องรีบร้อนเข้าไปทำงานที่กระทรวงแต่เช้าตรู่แล้ว

คุณบานเย็นจึงต้องคิดค้นหาวิธีเอาตัวรอด
ด้วยเล่ห์มรรยาทร้อยแปดพันเก้าเท่าที่มีงัดขึ้นมาใช้กับคุณพี่บานชื่นของเจ้าหล่อน
โผล่เข้าไปสวมกอดเอวบางของคุณพี่บานชื่น แล้วทอดดวงตาที่หวานคมพร้อมกับรอยยิ้มหวานๆ

“ไม่ทำผิดอันใดรึน้องบานเย็นน้องถึงได้ส่งลงโทษไม่จนสาหัสเสียงี้”

คุณบานชื่นไม่ใจอ่อนกับกิริยามรรยาทอันมากไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมจากคุณบานเย็น
ตรงข้ามเจ้าหล่อนกลับเสียงขุ่น และเป็นสำเนียงที่สะอึกหูจนอีกฝ่ายต้องเงยหน้าขึ้นมอง
ก็แลเห็นใบหน้านามนั้นจับตาจ้องมองนิ่งมาจริงจัง จึงตอบไปก็กึกกัแต่ก็เป็นคำ

“ไอ้ไม่มันผิด ผิดตรงที่มันทำให้คุณพี่บานชื่นของน้องต้องได้รับความเสียหายสิเจ้าคะ”

“ห่วยพี่ หรือมีเจตนาที่จะกลั่นแกล้งไม่ให้ต้องเจ็บตัวอีกเหมือนทุกครั้ง”

คุณบานชื่นถามอย่างแทงใจคุณบานเย็นอีกครั้ง อีกฝ่ายจึงยังเสแสร้งแกล้งดีหน้าเศร้า ทั้งที่ใจยังระรื่น
พยายามเสแสร้งทำเสียงข่มสะอื้น กล่าวขึ้นแก่คุณพี่บานชื่นด้วยเสียงเครือๆ

“น้องห่วยคุณพี่บานชื่นจริงๆเจ้าคะ เหตุใดคุณพี่จึงแลเห็นน้องเป็นคนร้ายกาจไปเสียงั้น
เมื่อคุณพี่บานชื่นจะแลเห็นน้องในทางที่ผิดๆ น้องก็เสียใจเจ้าคะ”

ก่อนหน้านี้นี้คุณบานเย็นยังเพียงเสแสร้งแกล้งทำหน้าเศร้า เสดเสร้างทำข่มเสียงสะอื้น
เสทำเสียงเคื่องๆ

มาคราวนี้คุณบานเย็นต้องพยายามเสแสร้งกลั่นเอาหยาดน้ำตาให้รินไหลออกมาอาบใบหน้านวล
เมื่อแลเห็นคุณบานชื่นยังคงยืนนิ่ง ไม่ตอบสนองกิริยาที่เจ้าหล่อนได้พยายามเสแสร้งขึ้นมานั้น
คุณบานเย็นจึงฉวยโอกาสนั้นทำองุ่น แล้วสะบัดมือที่โอบกอดเอวบางของคุณบานชื่นออก
พลางวิ่งหนีหลบหน้าไป โดยที่มีสายตาของคุณบานชื่นกับนั่งคำที่จ้องมองตามอย่างรู้เท่าทัน
แต่พอพ้นสายตาของคุณบานชื่นไปแล้ว

ใบหน้าของคุณบานเย็นที่เสแสร้งแกล้งทำเศร้า โศกก็เปลี่ยนไปเป็นความระรื่น

“คำจ๊ะ เรายิบไปคู่มั้กันเถิดจ๊ะ ไม่รู้ว่าจะเป็ยเียงไรบ้าง”

สิ้นคำอันอ่อนโยนจากคุณบานชื่น นิ่งคำจึงรับปากเสียงอ่อน
พลางเงยหน้าขึ้นมองใบหน้านามของนายสาว ที่บัดนี้สงบราบเรียบ

หากแต่ลึกลงไปในดวงตาคู่หวานปนโศกคู่นั้นกลับมีประกายบางอย่างที่นัยค้ำมองแล้วต้องใจแห่งหาย
แต่ก็ยังข่มใจรีบพาคุณบานขึ้นมายังกลางลานที่มีเสาหลักและมีร่างของไอ้ไม้ที่ยังคงถูกตรึงพันธนาการอยู่กับ
เสาหลักกลางลานนั้นด้วยอาการที่คอพับคออ่อน ใบหน้าที่ดำร่ำซัดเซียว ปากซีดขาวเผือด

“ไอ้ไม้จะเป็นเยี่ยงไรบ้าง” น้ำเสียงของคุณบานขึ้นที่เอ่ยถามกับไอ้ไม้ช่างอ่อนโยนยิ่งนัก
อ่อนโยนเสียจนร่างที่นอนไร้สติต้องค่อยๆปรือดวงตาขึ้นอย่างช้าๆ
แล้วก็ต้องหรีดดวงตาลงอีกครั้งเมื่อแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ได้ส่งแสงสว่างจ้าเข้าไปในดวงตาจนารู้สึกแสบ
ในดวงตา

“คำจ๊ะ ช่วยไปเรียกคำมันแก้มัดให้ไม้ที ฉันจะอยู่ดูแลไม้ที่นี้เอง”

“เจ้าค่ะ” นางคำตอบรับเสียงอ่อน แล้วเปลื้องอนใจยาวด้วยเวทนาต่อไอ้ไม้
เกิดมาทั้งทีช่างมีชีวิตที่อาภัพยิ่งนัก เป็นลูกกำพร้าที่พ่อแม่ไม่ปรารถนา ทั้งยังพิการพิกล
ซ้ำยังมีคนใจร้ายที่คอยกลั่นแกล้งซ้ำเติมให้ต้องเจ็บตัวซ้ำแล้วซ้ำอีก

“ไอ้ไม้ อดทนอีกนิดนะ ข้าจะไปตามไอ้คำมันมาให้แก้มัดเอง” หันมาบอกไอ้ไม้ด้วยเสียงเคื่องๆ
มองหน้าเจ้าพิการกำพร้าอย่างสุดแสนเวทนาใจ

“จ๊ะป้าคำ” ไอ้ไม้พูดคำสะอีกคำ แล้วก็ไ้ออกมาเป็นเลือด
นังคำได้แลเห็นแล้วถึงกับตกอกตกใจยกมือขึ้นทาบไว้กับอก

“เออ ข้าจะรีบไปประเดี๋ยวนี้แล้ววะไอ้ไม้”

พุดจบนังคำก็รีบก้าวเท้ายาวๆอย่างรีบเร่งจนแม้ปลายหางกระเบนยังแทบหลุดไปกองอยู่กับพื้นดิน

ดวงตาคู่หวานปนโศกของคุณบานขึ้นแลมองตามร่างนังคำไปอย่างห่วงใย
ก่อนที่จะหันมาประทับประครองร่างพิการของไอ้ไม้อย่างไว้รังเกียจแต่อย่างไร
อีกฝ่ายจึงได้รับรู้ถึงความเมตตาจากหญิงผู้สูงศักดิ์ที่ไอ้ไม้เฝ้าค้ำนึ่ง แต่ก็พยายามที่จะขยับตัว
คุณบานขึ้นจึงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำตาพรือหน้า

“อยู่นิ่งเสียบ้างเถิดไม้ บาดเจ็บจนเจียนตายปานนี้แล้ว ยังไม่คิดห่วงตัวอีกหรื”

“บ่าวยังไม่ตายง่ายๆดอกขอรับ เจ็บเพียงนิดหน่อย บ่าวห่วงก็แต่คุณบานขึ้นนั่นแหละขอรับ
ไม่ควรลดตัวลดศักดิ์ลงมาเกลือกกลิ้งกับคนต่ำชาติดำศักดิ์ต่ำตระกูลเยี่ยงบ่าวเลย หากมีผู้ใดมาแลเห็นเข้า
คุณบานขึ้นอาจต้องถูกผู้คนเก็บไปนินทาให้ท่านเจ้าคุณและคุณหญิงต้องอับอายเสียเปล่าๆ”

ไอ้ไม้พูดเสียงแหบแห้ง น้ำตาสีฟ้าหยดหกรดแขนตัวเองอย่างสุดท้ายที่จะกลั่นรินทดเอาไว้ได้
เพราะเจียมตนนั้นเป็นเพียงบ่าว ไม่มีสิทธิ์เหนือผู้ใด มีแต่ความเป็นรอง รองบาท รองรับอารมณ์
หรือแม้กระทั่งยอมรับความผิดจากผู้ที่เป็นนายกระทำมาเป็นของตน
มีสิ่งเดียวที่อาจเท่าเทียมกับผู้อื่นหรือนายได้ นั่นก็คือลมหายใจอยู่ในโลกเดียวกันเท่านั้น

“อดใจรออีกสักนิดนะจ๊ะไม้ อีกสักพักคำก็คงตามคำมาแก้มัดให้ไม้แล้ว”

สำเนียงที่บอกมีความเมตตาที่แผ่ออกมากับก้อนสะอื่น แล้วหยาดน้ำตาก็ให้ไหลลงแก้มในบัดนั้น
ด้วยเกิดความสงสารแก่ชะตาชีวิตที่มีแต่เคราะห์ร้ายของไอ้ไม้

ไอ้ไม่จ้องมองใบหน้านามด้วยใจที่ภักดีก่อนที่จะค่อยๆอ่อนแรงลงเรื่อยๆ
แล้วดวงตาก็ค่อยๆปิดลงอย่างช้าๆราวคนไร้เรี่ยวแรง

.....

กว่าที่ไอ้ดำจะแบกร่างพิการของไอ้ไม่กลับมายังกระท่อมท้ายสวนของท่านเจ้าพระยาบุญศรีได้
ไอ้ดำก็ต้องทนกัดฟันตนเองอย่างเจ็บแค้น เจ็บใจ เจ็บทรง
เมื่อต้องมียาสั่งจากคุณบานเย็นให้เมียนไอ้ไม่ไปจนกว่าที่มันจะสลบคาหายใจได้
นั่นก็คือความพึงใจของไอ้ดำอยู่อย่างมากล้น
แต่ครั้งเป็นคำบัญชาจากคุณบานชื่นที่ให้อิ๋ดำต้องแก้มัดให้อิ๋ไม่
พร้อมกับแบกร่างพิการของไอ้ไม่กลับมายังกระท่อมของไอ้ไม่
มันคือความเจ็บแค้นแกลใจของไอ้ดำอย่างสุดแสนสาหัส

ยิ่งเกลียด ยิ่งชัง ก็ต้องมารับใช้แบกหามอยู่เยี่ยงนี้หรืออะไร ยิ่งคิดก็ให้ยิ่งคั่งแค้น
แค้นจนแทบจะกระอักออกมาเป็นเลือด ไอ้ดำอยากร้องตะโกนให้ดังสนั่นไปจากถึงเรือนใหญ่
แล้วให้คุณบานเย็นได้ยินว่า
บัดนี้ไอ้ดำกำลังถูกคุณบานชื่นบีบบังคับหัวใจให้คอยรับใช้แบกหามร่างที่ไร้สติของไอ้ไม่กลับมายังกระท่อม
ของมัน

พอแบกร่างพิการของไอ้ไม่มาจนถึงกระท่อมหลังเล็กที่พออาศัยอยู่ได้เพียงคนเดียว ซึ่งเป็นที่กิน
ที่นอนหลบแดดหลบฝน ไอ้ดำก็ได้ทั้งร่างของไอ้ไม่ลงกับเสื้อผืนเก่าๆอย่างแรง จนนั่งคำทนมั้ไหว
กับอาการที่บ่งบอกถึงความอัมหิตของไอ้ดำ นั่งคำที่ยืนตัวงอและหลบอยู่หลังของคุณบานชื่น
จึงแผดเสียงอย่างเดือดดาลขึ้นมา

“ไอ้ดำ วางร่างไอ้ไม่มันเบาๆหน่อยสิวะเอ็ง
พอตีพอร้ายมันได้ตายเพราะเอ็งกระแทกกระทั้นทั้งมันลงกับเสื้อกันพอดี”

ไอ้ดำทำหน้าไม่พอใจ แอบลอบทำตาเขียวให้แก่นั่งคำ จนมันตาเป็นประกายวาววับ
เกลียดชังมาวูบหนึ่ง ใจอยากฆ่านั่งคำให้ตายคามือ แต่เมื่อเบนสายตาไปยังร่างพิการของไอ้ไม่
แลเห็นข้อมือข้อเท้าของไอ้ไม่ที่มีร่องรอยแผลเพราะตรวนบาด ก็ลอบแสบะยี้มสะใจกับผลงานของมันเอง

ครั้นแลเห็นร่างบางของคุณบานชื่นถลาเข้าหาร่างพิการของไอ้ไม่ด้วยท่าทีเวทนา
ส่งสารไอ้ไม่อย่างจับใจ ทรวดกลยลงนั่งพับเพียบข้างร่างพิการของไอ้ไม่อย่างไม่มีท่าทีรังเกียจแต่อย่างไร
มือขาวๆ นิ้วมือนิ้วยาวเรียวยังจำเป็นต้องไปที่ข้อมือของไอ้ไม่อย่างอ่อนโยน
พาให้คนที่มิใช่คอดอย่างไอ้ดำต้องก้มหน้านิ่ง อย่างสุดทนกับความริษยา
แต่ก็ยังต้องพยายามเก็บซ่อนความรู้สึกนั้นไว้กับใจ คงมีเพียงนั่งคำที่แลเห็น สีหน้า
แววตาของนั่งคำจึงเปี่ยมไปด้วยความสาละสลวยแกลใจที่มีให้แก่ไอ้ดำ

“คำช่วยไปตามแสงมาที่นี้ให้ฉันทินะ และตัวของคำก็ไม่ต้องหวนกลับมาที่กระท่อมไม้ไผ่แล้ว”

น้ำเสียงอ่อนโยน หากมีทั้งคำสั่งขบไล่ และใช้งาน ไอ้ดำรับคำ
แล้วก้มหน้าคุกก่อนที่จะไปทำตามคำสั่งของคุณบานชื่น
โดยที่มีสายตาของนังคำมองตามร่างของไอ้ดำที่กำลังจะก้าวไปจากกระท่อมไอ้ไม้ด้วยความสะสาแเงใจในอ
กครั้ง

“คุณบานชื่นเจ้าขา ทำทางไอ้ไม้มันคงโดนไอ้ดำเหม็นอย่างสาหัสเชียวนะเจ้าคะ”

เสียงนังคำสั้นเครือเอ่ยถามขึ้น คุณบานชื่นส่ายหน้าช้าๆอย่างละอาแเงใจ
ไม่ต้องเจ็บตัวก็เพราะปกป้องและคอยให้ความช่วยเหลือต่อเจ้าหล่อนให้ได้พบปะหน้ากับคุณหลวงประพันธ์
แท้จริงเชียว ใจที่อ่อนแและมีเมตตาต่อผู้ที่ด้อยกว่าของคุณบานชื่น ยิ่งพาลอ่อนล้า
และเวทนาต่อไอ้ไม้มากยิ่งขึ้น จนถึงกับปล่อยหยาดน้ำตาไหลพราก

“ไม่ต้องมาเจ็บตัวเพราะฉันแท้ๆเชียว” น้ำเสียงคุณบานชื่นอ่อนเศร้า

“โอ คุณบานชื่นเจ้าขา อย่าโทษเป็นความผิดของตัวเองเลยนะเจ้าคะ
ไอ้ไม้มันเองก็ยอมเจ็บตัวเพื่อคุณบานชื่นอยู่แล้ว ทั้งที่มันรู้แเงใจว่าสิ่งที่มันทำไปนั้นต้องเป็นความผิด
และต้องถูกลงโทษอย่างแน่นอน แต่มันก็ยังยอมทำ ก็เพราะว่ามันรักและบูชา
เทิดทูนคุณบานชื่นดอกเจ้าคะ หากจะมีผู้ผิด ผู้ผิดคนนั้นควรจะเป็นไอ้ดำแต่เพียงผู้เดียวเจ้าคะ”

นังคำพูดเสียงอ่อนเศร้า อย่างโยนความผิดไปยังไอ้ดำเพียงผู้เดียว
และยังพยายามปกป้องคุณบานชื่นผู้ที่ต้องควรมีความผิดมากยิ่งขึ้นแเงกว่าไอ้ดำ ไอ้ดำมันก็เพียงบ่าวคนหนึ่ง
มันก็ต้องทำตามใจที่นายปรารถนาให้มันทำ ไม่ว่านายจะออกคำสั่งให้มันไปตาย
มันก็ต้องยินยอมไปตายทั้งที่ใจไม่ปรารถนาที่จะตาย
ต่อเมื่อคุณบานชื่นปรารถนาเพียงให้ไอ้ดำไปทำร้ายไอ้ไม้
เหตุใดคนที่ใจชั่วอย่างไอ้ดำจะไม่ทำตามคำบัญชาจากคุณบานชื่น ได้หน้าได้ตาอย่างสมใจ
ซ้ำยังถือว่าได้แเงแค้นกับคนที่มันชังมาแต่ก่อนแเง
และยังได้รางวัลเป็นอัฐเล็กๆน้อยๆจากคุณบานชื่นอีกด้วย

“คำจ๊ะ ฉันดอกที่เป็นผู้ผิด ฉันเห็นแเงตัว หากฉันจะเชื่อฟังเจ้าคุณพ่อ และคุณแม่
ยอมไม่พบปะหน้ากับคุณหลวงประพันธ์ ไม่ก็คงไม่ต้องมาเจ็บตัวเขื่องนี้ เพราะฉัน ฉันแท้ๆจริงเชียว
ฉันเห็นแเงตัวจนน่าชังยิ่งนัก ฉันเกลียดตัวเองเหลือเกิน”

คุณบานชื่นยังคงคร่ำครวญ ดวงตาที่เคยฉายแววปราณีต่อไอ้ไม้อยู่เป็นนิล บัดนี้มีรอยเศร้า สงสาร
เวทนาที่มีให้แเงไอ้ไม้ที่น่าใจหาย นับแต่นี้เป็นต้นไปก็คงต้องดูแลเอาใจใส่ คอยปรนนิบัติป้อนข้าว
ป้อนยาและยาให้แเงไอ้ไม้ไปจนกว่าที่จะหายเป็นปกติ
เพื่อเป็นการตอบแทนความจงรักภักดีที่ไอ้ไม้มีให้แเงเจ้าหล่อน

////////////////////////////////////